LARRY CORREIA

SÁGA ZAPOMENUTÉHO VÁLEČNÍKA I.

SYN ČERNÉHO MEČE

FANTOM PRINT
2022

Copyright © 2015 by Larry Correia
Cover Art © Kurt Miller
Czech Translation © Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-111-4

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Lawrencovi

Kapitola 1

Ten známý sen byl pokaždé stejný. Vkleče utíral kamennou podlahu. Rudá kaluž, mýdlová voda smíchaná s krví, se vsákla do potrhaného hadru. Když ho ždímal nad vědrem, po rukou, dětských rukou, mu stékaly růžové stružky.

Do snu mu pronikly zvuky a vzbudily ho.

Kroky.

Přesunul ruku k meči a v tom nejasném okamžiku na pomezí spánku a skutečnosti vypadala stále dětsky, stále z ní kapala vodou zředěná krev, potom se ale sen rozplynul a vrátila se realita. Jeho ruka byla znovu mužská, zhrublá výcvikem a zjizvená bitvou. Patřila ochránci Zákona, staršímu dvacátého roku Ashoku Vadalovi. On krev nevytíral, on ji proléval.

Když se Ashok pozorně zaposlouchal, poznal, že zvuky přichází zvenčí. K jeho stanu se blížil válečník, který se následně zastavil, patrně proto, aby sebral odvahu vzbudit ctěného hosta. Ashok se uvolnil a pustil Angruvadala. Sáhl po něm instinktivně. Kdyby bylo zapotřebí tasit, meč by mu to řekl.

Sen o drhnutí krve se mu zdál už mnohokrát, jako pokaždé v něm však nenacházel žádnou moudrost, žádné poznání. Nic neznamenal. Přece jen to byl pouhý sen, výplod mysli, ne vzpomínka. Nebyl skutečný. Dusné horko skutečné bylo. Vlhký, lepkavý vzduch byl skutečný. Spal za hedvábnými závěsy, neboť bodající hmyz, který tuto oblast zamořil, byl až příliš skutečný. Upocené nepohodlí mu připomnělo, že se nachází v džunglích v severní části území velkého rodu Gujara a že ho sem poslali zabít démona. Zvuky probouzejícího se tábora a rovněž nezvyklé ticho v okolní džungli mu napověděly, že se démon ukázal.

Posel se stále ještě neohlásil. Ashok byl zvyklý na to, že se k němu členové válečnické kasty s nízkým postavením chovali podobně, a to buďto z úcty k jeho úřadu, nebo ze strachu z jeho pověsti. Jejich šeptané drby slýchal už dvě desítky let, půlka se přitom nezakládala

na pravdě a zbytek byl částečně přehnaný, nebylo ovšem divu, že poslové v jeho blízkosti vždy znervózněli. Rozhodl se trapné čekání ukončit. „Je čas?“ zeptal se Ashok přes plátno stanu.

„Spatřili démona, ochránce.“

„Kde?“ Vykulil se zpod hedvábného závěsu a potmě našel své oblečení.

„Zrovna pustoší osadu na pobřeží.“ Válečník se snažil skrýt strach v hlase a celkem se mu to i dařilo. „Podle hlášení už zmasakroval tucty!“

„Takže je blízko?“

„Ano, ochránce. Démon je *velmi* blízko.“

Dobře. Bylo příliš velké horko na to, aby se za ním honil.

Ashok sprintoval po tmavé pěšině směrem k místu, odkud se ozýval křik. Přidělené posily – paltan padesáti válečníků – se s ním marně snažil držet krok. Vojáci kvapili po svých, neboť koně na vlhkém, bažinatém, liánami prorostlém a hmyzem prolezlém severním poloostrově území Gujara dlouho nepřežili, zdejší válečnická kasta tak neměla žádnou jezdeckou tradici. V boji s démonem to však nepředstavovalo nevýhodu. Koně se démonů děsili, a ať už byli jakkoli dobře vycvičení, nedalo se na ně spolehnout.

Ashok navíc dokázal na podobně krátké vzdálenosti koně předběhnout.

Cestou potkával prchající osadníky. Bylo mezi nimi několik mužů, žen a dětí z dělnické kasty, ale většinou se jednalo o nelidi bez kastovní příslušnosti. Dávalo to smysl, neboť pouze nejnižší z nízkých byli odsouzeni k životu tak blízko pobřeží. Mnozí z těch, které míjel, byli zranění, většinou v důsledku úprku trnitým křovím, několik si jich však odnášelo zčernalé, krvavé rány, které způsobovalo už jen pouhé otření se o démonovu kůži. Když jste po ní přejeli rukou jedním směrem, byla hladká, skoro hebká, přejet po ní opačným směrem vás stálo dlaň.

Osadníci neměli čas cokoli zachránit. Jelikož démon zaútočil uprostřed noci, většina z nich nebyla ani oblečená. Několik bezkastých neslo aspoň kvičící prasata nebo skřehotající slípky. Nelidi byli pragmatičtí. Jak se blížil k osadě, prchající dav houstl a on se musel

lidem vyhýbat. Byli vyděšení a zoufale se snažili utéct a on se mezi nimi pohyboval zcela bez námahy jako dešťová kapka, která spadla z nebe a hledá si svou nevyhnutelnou cestu listovím. Za sebou slyšel hlasitý křik, jak se válečnická kasta srážela s uprchlíky a odstrkovala póvl z cesty do trnitých šlahounů.

Osada už byla blízko. Přes panické výkřiky bylo slyšet lámání dřeva a praskání a pukání ohně. Samotný démon nebude vydávat žádné zvuky. Démoni je nikdy nevydávali. Ashok cítil kouř a krev a vyhřezlé vnitřnosti, samotný démon však žádný pach mít nebude. Bude to rychlý černý stín s drápy tvrdšími než ocel, s tlamou plnou zubů ostrých jako břitva a se silou slona.

Oranžové světlo z hořících chatrčí vrhalo divoké stíny mezi stromy. Hustá džungle se rozestoupila. Mezi džunglí a nejvyšším bodem přílivu nebylo moc volného prostoru, zchátralé budovy tak byly namačkány jedna na druhou, stály prakticky na sobě, a navíc na kůlech, které je udržovaly nad kamenitou pláží v suchu. Jednotlivé stavby spojovaly mosty ze dřeva a konopí, které se teď divoce kymácely, jak po nich lidé utíkali ve snaze uniknout šířícímu se požáru a démonovu hladu. Za osadou se rozkládal tmavý oceán. Moře nepřinášelo nic než žal, ryby a démony.

Zatím Ashok démona nikde neviděl, věděl však, že tu někde je. Cítil ho i Angruvadal a dožadoval se toho, aby byl tasen a mohl tak rozsévat smrt. *Ještě ne.* Zdálo se, že démoni umí černou ocel vycítit, a Ashok toho tvora nechtěl vyděsit a zahnat na útěk. Pokud by se stáhl zpátky do moře, neměl by ho jak následovat a musel by počkat na další šanci ho dopadnout.

Když chytil dech, všiml si na konci pěšiny několika válečníků, kteří na osadníky křičeli, aby utíkali o život, jako by potřebovali pobízet. Vojáci byli vyzbrojení oštěpy a na sobě měli jednoduchou zbroj z látky a kůže, které dával rod Gujara přednost, jelikož rez byla větším nepřítelem než skuteční protivníci. Ačkoli byli vybavení do bitvy a celý život je vedli k tomu, aby bojovali, nijak se nehrnuli vstoupit do hořícího bludiště a postavit se démonovi.

„Vrať se zpátky směrem, odkud jsi přišel! Je tu mořský démon!“ varoval velmi mladý voják Ashoka, když ho viděl vyběhnout z džungle. „Uteč, dokud můžeš.“

Světlo ohně poskakovalo a bylo nespolehlivé, mladý nayak si tak patrně neuvědomil, komu poroučí. Ashok proto nebral jeho varování jako urážku své odvahy. Vkročil do kruhu světla pochodní, a když spatřili jeho zbroj, sklapli. „Kdo tu velí?“

Voják si uvědomil, s kým mluví. „Omlouvám se, ochránce! Naším havildarem je Virata!“ Bylo to zčásti vysvětlení, zčásti zvolání. Pak si mladík zjevně uvědomil, že ať už sem vpadl démon, nebo ne, někomu tak vysoko postavenému by se asi měl uklonit, sklopil proto hlavu tak prudce, až mu přilba spadla do písku. „Přivedu ho. *Havildare!* Je tady ochránce!“

„Ochránce? Nemožné.“ Přiběhl k nim další válečník, trochu obtloustlý. Byl příliš starý na to, aby byl obyčejným havildarem – velitelem deseti – jenže velký rod by poslal jen ty hloupé a zneuctěné ze svých válečníků chránit proklatou osadu, jako byla tahle. „Náš rod nás opustil. Všichni tady zemřeme. Nikdo…“

Zdobená zbroj řádu ochránců měla stačit, přesto mu Ashok ukázal odznak svého úřadu, aby nemohlo být pochyb o tom, kdo tu velí. Důstojník vytřeštil oči, když se insignie ve světle ohně zlatě zaleskla. „Odveď mě k mořskému démonovi,“ požádal Ashok.

„Nemůžu!“ zakvílel důstojník.

Ashok nemohl uvěřit svým uším. Zákon v podobné situaci jasně stanovoval jejich povinnosti. „Odmítáš splnit rozkaz?“ Jeho hlas zněl chladně. „Uklidni se a dobře važ slova, než odpovíš.“

„Ne, ochránce. Byl… já nevím… viděl jsem, jak starému Ravnovi sáhl do břicha, vyrval mu páteř a hlavu mu protáhl rameny. Něco takového nemůže existovat! Vydal jsem rozkaz k ústupu. Prostě jsme museli utéct, neměli jsme na vybranou.“

Žvanil, na Ashokovu otázku však neodpověděl. Havildar úplně zpitoměl strachy. Démoni umí zbavit odvahy i velkého válečníka a Ashok si byl docela jistý, že tento muž mezi velké válečníky rodu Gujara nikdy nepatřil. „Uklidni se a pověz mi, kde ten démon je.“

Havildar se přikrčil. „Příliš silný… Příliš mnoho krve. Nemůžu… Nevrátím se tam…“

Někteří muži se v době krize povinnostem vyhýbat mohou, nicméně pro ochránce byla poslušnost nade vše, a Zákon si žádal, aby démona za narušení hranice potrestal. Což se nestane, pokud tu bude

postávat, zatímco netvor se vrátí zpátky do moře. Ashok uhodil válečníka hřbetem ruky do úst tak silně, až mu uvolnil několik zubů v čelisti. Důstojník upadl do písku a zakňoural.

„*Kde?*“

„Viděli jsme ho ve skladišti!“ ozval se mladý voják dřív, než mohl Ashok havildara nakopnout. Ukázal na jeden z větších požárů. „Za tamtou budovou. Když jsem démona viděl naposledy, mířil na území bezkastých, tím směrem.“

Bezkastí nebyli lidé, nýbrž majetek, skutečným lidem se však podobali natolik, že mořský démon patrně nepozná rozdíl. Ashok mohl jen předpokládat, že nelidé chutnají démonovi stejně jako skuteční lidé.

„Byl obrovský! Musel se sehnout, aby prošel velkými vraty skladiště.“ Mladý voják zvedl ruku co nejvýš, vysoko nad hlavu, a dokonce se zvedl na špičky.

Nayak byl vysoký, vlastně skoro stejně vysoký jako Ashok. I kdyby vzal v úvahu, že v hrůze z netvora trochu přeháněl, znamenalo to, že démon je velký. Větší démoni, kteří se obtěžovali vylézt na břeh, byli mimořádně krvelační a jejich nájezdy často trvaly i celé roční období. Jestli ho Ashok dnes v noci nezastaví, bude v plenění pokračovat noc za nocí, dokud nebude zabit nebo nasycen. Několik minut ještě potrvá, než ho jeho padesátičlenný doprovod dohoní, a až dorazí, bude příliš udýchaný, než aby mu okamžitě k něčemu byl. Démon příchod tolika vojáků určitě vycítí a mohl by se rozhodnout zmizet. To mu Ashok nemohl dovolit.

„Blíží se posily. Pověz risaldarovi, který jim velí, že jsem vyrazil za ním.“

„Sám?“

Ashok tasil z pochvy u opasku čepel předků velkého rodu Vadal. Angruvadal byl nedočkavý. Meč uchovával bojové instinkty všech mužů, kteří ho kdy nesli do bitvy, a to v kovu tak černém, že absorboval světlo, a tak ostrém, že dokázal proniknout kůží démona. Nayak si uvědomil, co má před sebou, a zděšeně ucouvl.

Nikdy nejsem sám.

✠ ✠ ✠

Žár byl tak prudký, že bylo obtížné se k sílícímu požáru vůbec přiblížit. Mezi skladištěm a hořící chatrčí se mihla černá silueta. Ashok by se za netvorem pustil přímo, jeho kůže však nebyla ani zdaleka tak odolná jako ta jeho kořisti. Navzdory tomu, že démoni trávili životy pod vodou, oheň jim zjevně nijak neubližoval. Ashok běžel podél břehu, skákal z kamene na kámen a hledal cestu plameny. Do bot mu natekla kalná slaná voda a on proklínal hlupáky, kteří založili osadu na tak špinavém místě.

Většina obyvatel uprchla nebo zahynula. Démon si už jen pohrával s opozdilci a snažil se nasytit, než se vrátí zpět do hlubin. To Ashokovi na démonech vždy připadalo tak podlé. Zahlédl ho, když skákal přes lanový most, opět ho ale ztratil v kouři. Pustil se za ním po úzké lávce a horký vzduch ho přitom pálil v očích. Ashok se zastavil a uvázal si kolem spodní části obličeje šátek v marné snaze odfiltrovat kouř. Bylo logické, že netvor bude ve výhodě. Démoni dokázali dýchat vzduch i vodu, jaké problémy by jim tak mohl dělat kouř?

Ashok si zvolil cestu a vyrazil dál do bludiště propojených chatrčí a konstrukcí. Chatrný most se divoce houpal, jak po něm utíkal. Dorazil na pevnou plošinu a příhodný poryv větru mu dovolil zhluboka se nadechnout víceméně čistého vzduchu a zároveň mu pročistil výhled. Kolem se protlačilo několik kašlajících přeživších, kteří začali slézat dolů po žebřících. Jeden se zoufale vrhl do černých vln. Bylo pošetilé se pekla byť jen dotknout, bylo tu ale natolik mělko, že se dělníka nic nepokusilo okamžitě sežrat. Dnes v noci vylezly noční můry z oceánů na souš.

Učili ho, že démon se nejlépe stopuje podle chaosu, který po sobě zanechává. Kdekoli se démoni objevili, způsobili jatka. Byli živoucím ztělesněním zkázy. S mečem v ruce se Ashok vydal přes plošinu a sledoval cestu vyznačenou krví a odhozenými částmi těl. Démoni zůstávali neustále v pohybu, a jak se přesunovali z místa na místo, těla obětí rádi nosili s sebou a ohlodávali je, dokud nenašli někoho jiného, koho by mohli rozsápat. Jakmile se nacpali k prasknutí, obvykle se zastavili na dost dlouho, aby to, co právě sežrali, vyvrhli a udělali si tak místo pro další žrádlo. Ležela tu noha se stále nazu-

tým sandálem. Na hromadě neidentifikovatelných orgánů se válelo několik ukousnutých prstů. Byl na správné stopě.

Cestička vedla přes další úzký most. Škvírami mezi prkny byl vidět příboj. Jediné, co ho dělilo od zlého moře, byly rozviklané nosníky a hnijící dřevo. Byla to natolik děsivá představa, aby přiměla zaváhat i muže beze strachu. Jak mohl kdokoli, i ti nejnižší z nejnižších, takto žít? Potom se vlna stáhla zpátky do moře, odhalila třpytivý písek a Ashokovi se vrátila sebedůvěra.

Největší seskupení plošin bylo úmyslně odděleno od zbytku osady. Byla to její nejstarší a nejvíce matoucí část, kde se chatrče a další budovy po celé generace nahodile stavěly ve vrstvách jedna na druhou. Nezáleželo na tom, na území jakého rodu se nacházel. Čtvrtě bezkastých působily všude stejně, jako by jejich sešlé domy byly na pokraji zhroucení a všude vládla špína. Zákon nařizoval, že obytné prostory nedotknutelných musí být odděleny od obydlí opravdových lidí. Z tmavého nebe pršel žhavý popel a několik dalších budov ve čtvrti bezkastých vzplálo. Ashok se ukryl za rohem chatrče a naslouchal. Slyšel vřískot. Byl to strašlivý zvuk, ze kterého tuhla krev v žilách. Doufal, že démon zaútočil na prase, protože něco takového by nikdy nemělo vyjít z lidského hrdla, a to bez ohledu na to, jak nízké postavení člověk zastával.

S Angruvadalem nízko u boku se Ashok vydal k potemnělým budovám, odkud křik doléhal. Ozvalo se odporné prasknutí a zvuk nečekaně ztichl. Ashok strnul.

Démon o něm věděl.

Obrovská chatrč byla dost velká na to, aby pojala tucty bezkastých. Ashokovy oči nedokázaly úplně proniknout stíny uvnitř, poznal ovšem, že ho démon sleduje. Věděl, že uvidí vysokého muže, štíhlého a houževnatého, oděného v šedě nalakované plátové zbroji vykládané stříbrem a spojené kůží a hedvábím. Muže, který se zas tolik nelišil od lidí, které už zabil, a sotva představoval hrozbu pro něco tak silného jako slon. Jenže na rozdíl od ostatních necítil tento muž vůbec žádný strach.

Chatrčí se proplazilo něco mohutného a hladkého, černějšího než okolí. Objevil se třpyt, jak se světlo z ohně odrazilo od skoro neproniknutelné kůže. Démon nevyrazil do otevřeného prostoru a nepoku-

sil se ho hned sežrat, jak Ashok doufal. Posledního démona, s nímž bojoval, zaskočil tak, že před jeho útokem uhnul stranou a rozpáral mu břicho Angruvadalem. Tenhle démon nebyl tak hloupý. Ne… Tenhle démon poznal, že se tento konkrétní člověk nějak liší od ostatních. Pochopil, že tento člověk není kořist.

Oba měli v krvi magii.

Černá silueta se pomalu zvedla ze země a zvědavě se přesunula vpřed a na světlo. Démon se pohyboval plynule jako tekoucí olej. Musel natočit svá široká ramena, aby prošel dveřmi. Když se otřel o měkké dřevo, jeho jako břitva ostrá kůže ho rozřezala na kousky. Venku na plošině už se démon nemusel hrbit. Vypnul se do plné výšky a vztyčil se nad Ashokem. Mladý nayak na okraji džungle při odhadu démonovy velikosti vůbec nepřeháněl. Spatřit démona na souši byla vzácná zkušenost. Většina lidí za celý život žádného ani nezahlédla. Ashok doposud viděl čtyři a tenhle byl zdaleka největší.

Démoni měli nejrůznější tvary a velikosti a šeptalo se, že se ve vlnách dají spatřit skutečně obrovská stvoření, on však zatím bojoval pouze s démony, kteří připomínali lidi – tedy z velké části… i když každý byl nějak překroucený. Tenhle byl příliš vysoký, měl až nepřirozeně protáhlé paže a dlouhatánské prsty zakončené černými hroty. Byly tři, doširoka roztažené a spojené průsvitnou blánou. Nohy měl zase krátké, obludně křivé. Jeho hlavu tvořila hrouda prakticky bez rysů, tedy až na vodorovnou linii, která ji dělila napůl.

„Démonům patří oceán. Souš patří lidem. Tak to stanovuje Zákon.“ Ashok pomalu zvedl paži a odhalil čepel z černé oceli.

Čára na jinak prázdném obličeji se rozdělila a odhalila zuby, černé, lesklé a ostré jako zbytek démonova těla. Vyrazil zasyčení, které bylo překvapivě suché a chraplavé. Byl to první zvuk, jaký Ashok kdy slyšel démona vydat. Musel poznat meč, který zabíjel jeho druhy už od Věku králů.

„Trestem za narušení hranice je smrt, a to platí pro obě strany.“

Teď pochopili jeden druhého.

Démon vyrazil pryč.

Ashok se pustil za ním.

Démoni byli rychlejší než lidé, jenže ochránce nebyl obyčejný člověk. Dostihl démona dřív, než stačil oběhnout chatrč bezkastých,

a udeřil. Nic na světě nebylo ostřejší než čepel předků, démonovi tak snadno rozřízla hřbet. Řídká bílá krev z něj vystříkla v gejzíru, jako by byla silně natlakovaná. Tak hluboká rána by normální lidskou bytost zabila, démona pouze zabolela.

Otočil se a ohnal se po něm, ale Ashok před drápy uhnul a ty zcela zničily stěnu chatrče.

Démon se pohyboval rychle jako blesk a znovu a znovu útočil. Ashok ustupoval a natáčel se tak, aby se výpadům vyhnul, jiné odkláněl mečem. Démonovy drápy a kosti byly tvrdší než ocel, skoro stejně tvrdé jako jeho starověký meč, a kdykoli na sebe narazily, do vzduchu vylétly žhnoucí jiskry. Ashok se o meč nebál. Odštěpky létaly jen z kostí démona, jeho meči totiž nemohlo ublížit nic než nečestné jednání.

Sám svedl boj se třemi démony, které i porazil, nositelé Angruvadala jich však dohromady zabili skoro stovku, a třebaže jejich vzpomínky nebyly úplně zřetelné, jejich instinkty zůstávaly a teď patřily jemu. Démonovy nevyzpytatelné výpady proto očekával, skoro předvídal.

Ashok se vyhnul mocnému úderu a na oplátku přejel démonovi hranou meče nahoru po paži. Po tváři se mu rozstříkla bílá krev. Démoni neměli žíly a tepny jako lidé. Jejich končetiny tvořily pevné flákoty tuhého masa, bílého jako sníh a nasáklého řídkou krví. Jenže stejně jako u člověka je stačilo donutit krvácet a začali slábnout. Ochránce zaútočil a při výpadu vrazil démonovi několik palců černé oceli mezi pružná žebra. Proniknout k životně důležitým orgánům bylo obtížné, a ani po jejich probodnutí neumírali démoni rychle. Netvor se stáhl z dosahu meče.

Jestli démoni cítili bolest, nikdy to na sobě nedali znát. V tomhle ohledu byli jako ochránci.

Netvor uskočil do strany, prolétl zábradlím a zřítil se o úroveň níž. Ashoka napadlo, že by ho mohl nechat jít. O tom, jak těla démonů fungují, se vědělo velmi málo, takže ho možná zranil dost vážně na to, aby se někam odplížil a zdechl… Jenže Zákon hovořil jasně. Trestem byla smrt, takže si musel být jistý. Pokud se démon nebude moct vrhnout rovnou do hlubin, zamíří k příboji. Právě tam se jejich světy setkávaly, na území nikoho, jenže už v hloubce, kde si člověk

neviděl na nohy, číhalo zlo. Tam by byl vetřelcem *Ashok*, musel ho tedy do té doby chytit.

Ashok se bez sebemenšího zaváhání vrhl za démonem. Jeho boty pevně dopadly na dřevo, ve kterém stále cítil vibrace prchající stvůry. Tohle patro bylo tmavší a vlhčí, visela tu lana a mokré sítě a páchlo to tu rybinou. Jenom bezkastí se živili nečistými zvířaty z oceánu. Mezi sloupy a konstrukcemi se táhly chodníky. V každém koutě byla lůžka z blechami prolezlé slámy. Tohle místo bylo odpornější než ošklivé chatrče nahoře. Dokonce i bezkastí měli svoji hierarchii. Jak hluboko tedy musel někdo klesnout, aby se propadl mezi nejnižší z nich?

Přímo před ním se ozvala rána a výkřik. Ashok vyrazil po chodníku a proběhl závojem kouře a popela shora a oparem slané vody zdola. Z odhozených odpadků tu u podpěrného sloupu horní budovy někdo postavil přístěnek. Ve stěně zela díra v místě, kde ji prorazil démon.

Uvnitř přístěnku se choulilo několik žen a dětí; byly špinavé, otrhané a hubené. Nedotknutelní se schovali v naději, že je démon mine, místo toho se mu ocitli přímo v cestě. Bezkastý stařec, drobný a vzdorný, byl tím jediným, co stálo mezi netvorem a jeho oběťmi. Ashok nikdy netušil, že i nelidé umí projevit skutečnou odvahu, tenhle bezkastý nuzák ale bránil chatrč jako válečník Kapitol.

Ashok si ovšem všiml, že starý bezkastý odráží démona *oštěpem*. To bylo hrubé porušení Zákona.

Démon srazil oštěp stranou a starce spolu s ním. Rozdrtí schoulené lidi jen tak ze zášti, než se vrhne do příboje dole. Ashok se k němu však dostal dřív a vrazil mu Angruvadala skrz hřbet do břicha.

„Neměl jsi sem chodit, démone," řekl, když z něj meč vytrhl a z démona vyhřezla jeho večeře ze zčásti strávených osadníků.

Netvor se prudce otočil a ohnal se po něm. Ashok se přikrčil a úder roztříštil několik nosníků. Ochránce bodl vzhůru a vrazil démonovi meč podpažím hluboko do hrudní dutiny. Jestli to tak půjde dál, chatrč se zhroutí, a jeho úkolem nebylo zbytečně zabíjet majetek rodu Gujara. „Vypadněte," poručil Ashok bezkastým, když zatlačil démona zpátky a přirazil ho ke sloupu.

Avšak místo aby nelidé uprchli, huhlali a vřískali na něj svým drsným, nesrozumitelným dialektem. „Jsou dva!“

„Za tebou!“ Jedno z dětí ukázalo směrem, odkud přišel.

Varoval ho i meč. Ashok se pod prudkým náporem instinktů a pudu sebezáchovy vrhl stranou. I tak se o něj otřela černá šmouha démonského masa. Plátová zbroj ochránila jeho hruď, jenže tam, kde mu horká kůže přejela přes obličej, se z rozdrásané kůže vyvalila krev.

Dva démoni!

V tu chvíli se na něj oba velcí tvorové vrhli, sekali po něm a chňapali. Měli stejný tvar a byli i stejně velcí a krutí. Podobné výzvě ještě nikdy nečelil, meč ovšem ano a prozradil mu, co má dělat. Ashok sekal a tančil mezi končetinami a maloval krví a jiskrami z kostních úlomků. Každému zasadil tucet čistých úderů, jediný by přitom zabil člověka. Démony to sotva zpomalilo.

Dráp mu proděravěl zbroj a zařízl se mu do levé paže. Další dráp ho škrábl do tváře. Čerstvá bolest donutila Ashoka soustředit se. Nebyl schopen strachu, dokázal si jen chladně spočítat své šance, a ty nebyly dobré. Aspoň že už se první démon nesnažil utéct.

Démoni byli větší a silnější, Ashok ovšem zůstával v pohybu a snažil se udržovat ta divoká stvoření jedno před druhým, aby musel čelit pouze jednomu útoku. Chyběl mu ale prostor k manévrování. Bezkastí se dali na útěk nebo slézali dolů po visících sítích jako opice. Shora se ozvala hlasitá rána, jak na střechu improvizovaného přístřešku dopadl hořící trám. Ashok uposlechl instinkty, vyskočil vzhůru, prorazil tenká prkna a svrhl plameny na démony.

Neměli žádné viditelné oči, zdálo se však, že je požár oslepil. Ashok vrazil jednomu meč do pánve, druhého pak nabral ramenem a vyvedl ho z rovnováhy. Démonská kůže mu sedřela ozdobné řezby ze zbroje a následně mu podrápala i nyní odhalenou paži. Na stvoření z mořských hlubin byl démon pozoruhodně suchý a horký. Ashokův plán vyšel. Netvor zavrávoral, propadl stěnou nuzné chatrče a zřítil se do zavěšených sítí. Jak se zmítal, dál a dál se do nich zaplétal.

Když Ashok uviděl, kde zůstal viset, přeskočil na sítě nad démonem, jednou rukou se chytil hrubého konopného lana a pohupoval

se na něm v ohnivém větru. Pořád se musel vypořádat se dvěma démony – s tím na plošině za sebou a s tím, který se zmítal pod ním; to ale trvalo jen zlomek vteřiny, Ashok totiž sekl do provazů, všechny je na jedno máchnutí přeťal a zapleteného démona shodil dolů na pobřeží.

S žuchnutím přistál na kamenech. Ashok pohlédl dolů a zjistil, že i když sebou démon pořád cuká, z rozražené tvrdé lebky mu vytéká bílá krev. Doufal, že je po něm.

Vyšplhal po provazech nahoru a překulil se na plošinu. Požár se mezitím rozšířil. Ozvala se rána, jak druhý démon vyskočil vzhůru a dopadl vedle něj. Ashok zaútočil. Démon vykryl jeho paži úderem, který by zabil býka. Ashokovi praskly kosti a jeho posvátný meč odskákal po podlaze.

Zatracená ztráta krve… Musel být zraněný hůř, než tušil. Meč mu z ruky ještě nikdy nevypadl. Obrátil se na Srdce hory, aby zastavil krvácení, a zvedl se na nohy, jenže démon udeřil znovu a tentokrát takovou silou, že mu zprohýbal šedé pláty na zbroji a prohodil ho stěnou chatrče.

Ochránce přistál v oblaku třísek. Chatrč okolo něj hořela. Plameny olizovaly stěny, zatímco se plazil ke svému meči. U podlahy bylo pořád dost vzduchu, hruď mu však svírala taková bolest, že na tom sotva záleželo. Druhý démon ho následoval, jeho prsty s blánami se tiše sunuly po dřevě a hrouda jeho hlavy rozhoupala a rozcinkala řetězy a háky u stropu.

Démon se k němu dostane dřív, než se on dostane ke svému meči.

Netvor se sehnul, zaryl mu drápy skrz zbroj a oděv do masa, zvedl ho ze země a kouřem si ho přitáhl k černým zubům. Z ran na zádech Ashokovi prýštila krev, on však bolest ignoroval, bojoval dál a loktem udeřil démona do silné lebky. Jenom tak přišel o další kus kůže. Netvor ho zvedl do výšky a praštil s ním o zem tak tvrdě, že prorazil podpěrný sloup.

Angruvadal se nacházel těsně z dosahu. Ashok ležel s vyraženým dechem na zádech a mračil se na blížící se smrt.

V tu chvíli z kouře vyrazil starý bezkastý, nesrozumitelně zařval a bodl démona nelegálním oštěpem do hřbetu. I ta nejkvalitnější ocel by měla problém kůži démona prorazit, takže tahle zbraň jen ne-

škodně odskočila. Démon otočil hroudu bez očí, která byla jeho hlavou, k bezkastému, aniž by si uvědomil, že nečlověk nepředstavuje žádnou hrozbu, nýbrž pouze krátké rozptýlení. To Ashokovi stačilo, aby se překulil a vrhl se po svém meči.

Zrovna když prsty obemkl Angruvadalův jílec, obrátil se démon zpátky, aby ho dorazil. Úhel to byl sice nešikovný, jenže Ashok měl zoufalou sílu a ten nejostřejší meč, jaký byl kdy vykován. Černá kůže povolila, vytvrzená kost se roztříštila a démon se překotil, jak mu v třpytivě bílém gejzíru odpadla noha.

Ochránce se namáhavě vyškrábal na nohy. Teď se naopak plazil démon. Jedna paže visela Ashokovi ochable u boku, nicméně on uměl bojovat oběma. Začal démona metodicky sekat na kusy.

Démon se přetočil a zvedl jeden spár, jako by žadonil o milost. V hroudě jeho hlavy se otevřela štěrbina a vyhrnuly se z ní cizí zvuky, série nesrozumitelného syčení a bublání. Ashok se na okamžik zarazil. Netušil, že démoni mají vlastní jazyk. Neexistoval způsob, jak zjistit, co říká, a ani na tom nezáleželo, Zákon v této věci hovořil jasně.

„Jsi vinen nepovoleným překročením hranice.“ Potom se Ashok rozmáchl a usekl démonovi obrovský kus z vrcholku hlavy.

Ozvalo se prasknutí, jak povolily další vzpěry. Podlaha se silně naklonila na stranu. Ashok zvládl překonat neuvěřitelnou bolest a zotavit se ze zranění, která by normálního člověka ihned zabila, to však neznamenalo, že mohl dýchat kouř nebo přežít zhroucení hořícího dřevěného domu. Nastal čas přenést boj jinam. Ashok se opřel nohou do umírajícího démona a shodil ho přes okraj plošiny.

Kapitola 2

Ochránce Zákona, starší dvacátého roku Ashok Vadal, stál na vlhkém kamení a sledoval, jak hořící osada klouže do moře. Dva démoni leželi na písku, kde konečně zemřeli. Byli nečistí, takže je přenechá kouzelníkům a alchymistům rodu Gujara, aby si z nich vzali, co budou chtít. Každá část démonova těla měla nezměrnou cenu kvůli magii v ní uložené. Zisk, který mohly dvě zdechliny přinést, byl větší než ztráta jedné chudé vesnice.

Bolelo ho celé tělo a měl zlámaných několik kostí, krvácení z mnoha ran však zpomalilo do slabého crčení. Ashok si bude muset několik hodin odpočinout, aby Srdce hory mohlo odvést svoji práci. Srdce bylo zdrojem moci řádu a jeho největším tajemstvím. Pakt byl prostý; udržovalo je naživu a dělalo je silnými. Oni výměnou chránili Zákon. Za jediný den bude opět schopen boje. Až s ním Srdce skoncuje, zemře, do té doby mu ale bude sloužit.

V prvním světle úsvitu se někdo potácel po pláži. Ashok si napřed myslel, že je to jeden z gujarských válečníků, protože nesl oštěp, ukázalo se ale, že je to starý bezkastý. Nedotknutelný byl houževnatý, narodil se však do špatné kasty.

„Netvoři jsou mrtví, ale jak to, že ty pořád žiješ?“ zeptal se ho bezkastý.

Ashok ihned neodpověděl. Zaprvé hovořil bezkastý silným, nekultivovaným a špatně srozumitelným dialektem a zadruhé nebyl Ashok zvyklý na to, aby s ním někdo tak nízkého původu mluvil zpříma. Čím víc se člověk vzdaloval od civilizace, tím víc se právní rozdíly mezi kastami stíraly, přesto Ashok patřil k elitě, k první kastě vládců, a tohle nebyl ani skutečný člověk. Život u slané vody musel starého bezkastého připravit o rozum.

„Byl jsem silnější než oni.“

„Krvácíš.“ Bezkastý měl pravdu, jeho rány se ovšem zahojí jako vždy. Zabít ochránce bylo obtížné. Buďto padli velmi rychle, nebo vůbec. „A tvůj obličej…“ Starý bezkastý vydal drsný zvuk.

O Ashokovi nemohl nikdo nikdy říct, že by byl pohledný, ani před těmito novými jizvami, ten starý blázen mu však zavdával důležitější věci, kterými by se měl zabývat. „Tvoji dozorci selhávají. Je proti Zákonu, aby nečlověk vlastnil zbraň."

Vypadalo to, jako by bezkastý obvinění očekával, nebyl ale zrovna chytrý. Ochranitelsky si přitáhl násadu oštěpu k hrudníku a zakřičel: „Je můj!"

„Ne… není." Ashok se zamračil. Zákon si žádal, aby bezkastého za takový přečin na místě setnul, jenže Ashok byl zraněný a velmi unavený. Odrecitoval předpis zpaměti: „Nečlověk může vlastnit pouze nástroje nezbytně nutné k výkonu přidělených povinností. Bezkastý nesmí nikdy vlastnit zbraň."

„Neukradl jsem ho. Našel jsem ho vyplavený na pláži."

„Dobře." Kdyby okradl válečníka, musel by ho Ashok bez ohledu na únavu popravit. Člen první kasty bezkastému za nic *neděkoval*, jenže tenhle mu zachránil život, proto mu Ashok netoužil ublížit. „Pak můžeš žít."

Oblast zajišťoval paltan. Několik válečníků ho zahlédlo a spustilo pokřik, že ochránce pořád žije. Potom spatřili prvního mrtvého démona a začali jásat. Vzápětí se však rozhostilo šokované ticho, neboť si všimli toho druhého. To nikdo nečekal. Zpráva se rychle roznesla a začali se sbíhat další válečníci. Brzy se na pláži shromáždil dav a všichni zírali na Ashoka a na dvě obrovské zdechliny. Dokonce i v posmrtné nehybnosti působily elegantně a děsivě.

Několik mužů se rozběhlo zpravit kouzelníky, aby mohli rozporcovat těla dřív, než se magie zkazí, zbytek gujarských válečníků začal znovu oslavovat Ashoka. Nijak mu na tom nezáleželo. Ještě nikdy neslyšeli o někom, kdo by zabil dva démony, proto je nechal. Někteří se děkovně klaněli. Tlustý havildar, do kterého předtím vtloukl trochu rozumu, se čelem dotkl písku. Patrně doufal, že ho náležitý projev úcty zachrání před bitím za dřívější zbabělost.

Ashok byl příliš unavený a zraněný, než aby se zajímal o pocty. Do žeber ho tlačila pokřivená zbroj, což bylo protivné. Bude ji muset dát narovnat, aby opět mohl volně dýchat. Začal si rozvazovat řadu tkanic, když vtom si uvědomil, že skoro zapomněl na to, čím se předtím zabýval. Blázen s oštěpem tu pořád stál. Ashok se obrátil

ke starému bezkastému a mávnutím ruky ho propustil. „Vzhledem k okolnostem zapomenu na tvůj přestupek. Odhoď ten oštěp a vrať se ke svému dozorci."

Od ochránce to byl pozoruhodně milosrdný čin.

„Ne!" zakřičel starý bezkastý a důrazně udeřil koncem násady do kamene. „Je *můj*!"

Ashoka jeho výbuch šokoval. Shromáždění válečníci překvapeně vzhlédli.

„Je to zakázané." Měl důrazně zakročit už dřív, aby Zákon nevypadal před svědky slabě, navíc Zákon ani v nejmenším nepřipouštěl, aby se nejníže postavení chovali neuctivě ke svým pánům.

„To já ho vylovil z vody. To já ho zbavil rzi a nabrousil kamenem. Já ho použil, abych ochránil svoji rodinu!"

Bezkastí neměli rodinu. Byli majetkem a byli organizováni podle vůle dozorce. Chtěl ho ten imbecil snad vyprovokovat? „Tvou povinností není bojovat." Ashok kývl na válečnickou kastu. „To je na nich."

„Kde byli, když se démon objevil? Není to na nich. Ne. Válečníci, kteří měli chránit vesnici, utekli! Utekli a nechali nás zemřít!"

„To je pravda," souhlasil Ashok. Shromáždění válečníci si mezi sebou začali kvůli strašlivé urážce své kasty mumlat, jenže Ashoka jejich názor zajímal asi stejně jako ten bezkastého. „Pravda ale nemění nic na Zákoně."

„Kdo nás ochrání před válečníky?"

„Ten požírač ryb mluví o povstání!" zvolal jeden válečník, zatímco jiný založil šíp do luku.

Zašlo to příliš daleko. Drzost tolerovat nemohl. *Proč marním čas?* Bylo to jako dohadovat se s prasetem. Měl bezkastému prostě useknout hlavu a tím by to skončilo, Ashok přesto ztišil hlas a ještě naposledy to zkusil. Válečníci ho přes příboj neuslyší. To, k čemu se chystal doznat, by přivodilo hanbu řádu. „Pomohl jsi mi. Pravděpodobně jsi mi zachránil život, proto tě nechci zabít."

„Tak to nedělej!"

„Musím se řídit Zákonem jako všichni ostatní."

„Zákon se mýlí," zavrčel starý bezkastý, sklonil oštěp a zamířil s ním Ashokovi na obličej.

„Zákon je všechno," zašeptal Ashok.

A pak jeden z válečníků nedbale vpálil neposlušnému bezkastému do hrudníku šíp. Muž byl tak vyzáblý, že jím šíp hladce prolétl a odskákal po pláži. Bezkastý překvapeně vytřeštil oči. Podařilo se mu otočit se a udělat několik váhavých kroků, načež padl na obličej, několikrát sebou zacukal a zůstal nehybně ležet. Jeho vzácný oštěp mu vypadl z ruky a s rachotem se odkutálel po kamení.

Aspoň ten muž netrpěl.

Bylo to zvláštní… Ashok nikdy dřív nepovažoval bezkastého za *muže*.

Ochránce si zvedl ruku před obličej. Mezi prsty mu zaschla krev a jemu se na vteřinu zdálo, že se dívá na malou ruku dítěte. Pak bylo po všem. Voda na jeho rukách byla nečistá a slaná a krev pouze jeho. Nebyl to sen. Byla to skutečnost. Válečník, který vypustil šíp, se vrátil k obdivování mocných démonů. Nikdo se nezmínil o tom, co se právě stalo. Na zabití neposlušného psa nebylo nic zajímavého.

Jak tam tak stál nad mrtvolou, připojili se k němu další válečníci, a to včetně risaldara, zkušeného velitele padesátky, která ho na dlouhém honu doprovázela. „Skvělá práce, ochránce. Předám zprávu o vašem slavném vítězství thakoorovi. Vaše nepřekonatelné dovednosti přinesly velkou čest vašemu řádu. Rod Gujara si bude tento čin pamatovat navěky. Zachránil jste nás před velkou hrozbou."

„Byl to jenom bezkastý…" zamumlal Ashok.

„Mluvil jsem o těch dvou mořských démonech."

„Aha." Písek pod tělem nedotknutelného se pomalu barvil doruda. „Ovšem."

„Jste v pořádku, lorde ochránce? Potřebujete si odpočinout? Vypadá to, že jste zraněný. Musíme vám vyčistit rány. Tady v džungli se rychle zanítí."

Ashok nesoustředěně zakroutil hlavou. „Nemůžu onemocnět." Ve Vadalu používali kremaci. Tradice rodu Gujara Ashok neznal. „Jak se zbavujete svých mrtvých?"

„Myslíte vesničanů? Dělnická třída se o své postará," řekl risaldar, ale pak si uvědomil, že Ashok hledí dolů na mrtvého. „A tenhle? Je bezkastý. Nevím, co dělají s nelidmi. Ať ho sežerou racci a krabi. Prosím, pojďte se mnou, pane. Vypadá to, že si potřebujete sednout."

„Co byste udělal pro jednoho ze svých mužů?“

To risaldara zjevně zmátlo. „Válečníci Gujarů mrtvé pohřbívají. Práci odvedou ti, se kterými mrtvý sloužil.“

Znělo to celkem logicky. Ashok se rozhlédl kolem. Půda na okraji džungle se nezdála moc kamenitá. „Budeme potřebovat lopatu.“

„Cože?“ zeptal se risaldar nevěřícně. Zadíval se na zaschlou krev na Ashokově hlavě, jako by pátral po známkách zranění. „Proč bychom pohřbívali takového nuzáka?“

„Protože dnes v noci projevil víc odvahy než kdokoli z vaší kasty.“

Nemínil to jako urážku, risaldar to tak ovšem rozhodně vzal. Tvář mu potemněla zuřivostí, jenže bez ohledu na to, jak byl zkušený nebo jak byl Ashok zraněný, nebyl natolik hloupý, aby riskoval souboj s mužem vyzbrojeným čepelí předků.

„Urazil jsem vás?“ zeptal se Ashok tiše.

„Ne, lorde ochránce. K žádné urážce nedošlo,“ odvětil risaldar právně přijatelným způsobem, aby se vyhnul souboji.

Válečníci byli příliš rozptýlení, než aby si všimli, že odliv odnáší ztracený oštěp zpátky na moře. Ashok si povzdychl. „Odpusťte mi, risaldare. Jsem unavený a špatně jsem se vyjádřil. Vy a vaši muži se postarejte o osadu svého pána. Propouštím vás ze všech závazků vůči řádu. Váš úkol doprovodit mě byl splněn. Odtud už se dostanu sám.“

Důstojník se mu prkenně uklonil a odpochodoval.

Ashok si potřeboval chvíli odpočinout. Pak najde lopatu.

Kapitola 3

Před pěti lety

Masivní pohřební hranice žhnula tak silně, že to cítili i ze své vzdálené vyhlídky. Oranžový sloup osvětloval noční nebe. Mračna kouře zastírala měsíce a hvězdy. Malá skupina ochránců splnila svoji povinnost a nyní stála na kopci a sledovala, jak těla hoří. Stávalo se jen vzácně, aby se tolik členů řádu sešlo v jednu chvíli na jednom místě, Kapitol však považoval otevřené mezirodové války za vážnou věc, která vyžadovala rychlý, nemilosrdný zásah spravedlnosti. Bitva se odehrála dopoledne a trvala několik hodin. Početný dav nedotknutelných poté celé odpoledne sbíral mrtvé, které po sobě ochránci zanechali, a stavěl hranici.

Jejich instruktor samozřejmě využil této příležitosti k tomu, aby je něco naučil. „Po tomto životě už nic není, proč se od nás tedy žádá, abychom projevovali úctu mrtvým?“ zeptal se Mindarin svých studentů.

Byla to rétorická otázka, nezkušení členové řádu si už zvykli na to, že se je Mindarin neustále na něco ptá. Mindarin proslul jako filozofický, učený vůdce. Učil otázkami a úvahami. Na Zákon aplikoval logiku, aby nebylo možné si jeho principy špatně vyložit. Většina akolytů mu dávala přednost před mistrem Ratulem a jeho metodou krutého bití a dlouhých běhů v plné zbroji.

Ashok nesoustředěně poslouchal, zatímco mladí muži ze sebe chrlili očekávané odpovědi. Jde o tradici, která má uchlácholit rody, jde o to zabránit nepřátelům, aby zohavili mrtvoly, což by se dalo brát jako urážka a vedlo by to k dalšímu sváru mezi rody, či dokonce jde o zcela praktickou věc, jakou bylo zabránit šíření chorob. Nejčastější odpovědí však bylo: *Protože si to* žádá *Zákon*. V řádu byla tato odpověď bezpečnou odpovědí skoro na každou otázku.

Zákon od Ashoka toho dne žádal, aby zabil spoustu lidí.

„Vaše odpovědi jsou přijatelné, stejně jako váš dnešní výkon," řekl Mindarin studentům. Větší kompliment většina z nich od někoho jeho postavení patrně ještě neslyšela. „Vraťte se do tábora a odpočiňte si, poněvadž zítřek nám všem přinese nové povinnosti."

Ashok se díval, jak sestupují dolů z kopce s hlavami vztyčenými, neboť dnes vybojovali jménem Kapitolu válku, spravedlivě potrestali neposlušnou rodinu a ukončili nepovolenou mezirodovou válku. Bojovali tvrdě a udeřili rychle a efektivně, takže padlo jen několik stovek válečníků z jejich doprovodu a ani jediný člen řádu. Dnes večer budou slavit, jelikož si neuvědomí, že ten proces nikdy neskončí.

„Ach, hrdina dne se rozhodl dělat společnost starému učiteli." Mindarin se zastavil u Ashoka a ukázal na hranici. „Je to neuvěřitelný pohled, co? Dnes jsme udělili cennou lekci, na kterou velké rody jen tak nezapomenou. Budou se třást v obavě, aby neporušily Zákon, a to všechno jen díky tobě."

„Nic to nebylo."

„Právě naopak, Ashoku. Tvá legenda s každou misí roste. Od chvíle, co ses k nám připojil, se naše závazky zdesetinásobily." Mindarin se rozhlédl. „Kde je tvůj bratr?"

„Devedas utržil ránu oštěpem do břicha a bude potřebovat čas na zotavenou." Když ho Ashok naposledy viděl, zvracel v léčitelově stanu sraženou krev. „Za několik hodin bude připraven na cestu."

„To má za to, že se s tebou snaží držet krok, chlapče. Viděl jsem, jak ses vrhl do jejich řad. Působivý výkon. Každý den jsem vděčný za to, že tě tvůj rod zavázal našemu řádu. Nemít dnes tebe a ten meč, nepochybuji o tom, že by na té hranici skončilo i několik mých chlapců."

„Jenom jsem plnil svoji povinnost, stejně jako všichni ostatní."

„Jsi příliš skromný."

„Měl jsem učitele, který tvrdil, že všichni velcí šermíři musí být skromní, protože skromnost vede k uvědomění a uvědomění vede k vítězství."

„Nepoužívej moje slova proti mně. Nejde ti o chválu, proto už bych měl vědět, že je marné ztrácet tím čas, oba ale víme, jak jsi pro řád cenný," řekl starý mistr. „Když jsem byl ve tvém věku, řád byl

pouhým stínem toho, čím je dnes. Slábli jsme a scvrkávali se. Ty jsi nás zase udělal důležitými, efektivními a potřebnými! Jsi zbraň, Ashoku, nástroj spravedlnosti. Pouhá tvoje existence je varováním pro všechny, aby se řídili Zákonem. Tvoje pověst je cennější než legie inkvizitorů."

Ashok kývl. Po tom, jak dnešní konflikt skončil, potrvá hodně dlouho, než některý z velkých rodů opět propadne ctižádosti. „Dodržování Zákona je to jediné, co brání světu, aby ho ovládlo šílenství. To Zákon pozvedl lidstvo z pověrčivého barbarství a nastolil věk rozumu, přesto je stále zranitelný. Zákon je přehradou, za kterou leží oceán chaosu. Pokud neopravíme trhlinu, přehrada se protrhne. Dnes jsme prostě ucpali díru."

Jediné, co dnes Ashok viděl téct, byla krev z tisíců těl. „Nepatřím k nově zavázaným dětem, Mindarine. Ušetřete mě svých alegorií. Dělám, co musím, to je vše."

„Můj příklad s přehradou byl metafora, ne alegorie. Někdy je ale dobré si lekce z mládí zopakovat. Pomáhá nám to udržovat naše mysli ostré stejně, jako když brousek udržuje ostrou naši čepel…"

„Opravdu si nemůžete pomoct, co?"

Mindarin se zachechtal. „Jen někteří z nás nosí meče, které nepotřebují brousit." Významně se zadíval na Angruvadala v pochvě. „Pověz mi, starší patnáctého roku, kolik mužů jsi dnes setnul?"

Nařízení vyžadovala, aby podával co nejpřesnější hlášení, proto se naučil vštípit si každý úder, každé říznutí, každý *obličej*. „V samotné bitvě jsem zabil dvacet šest porušitelů a třicet čtyři jsem jich zranil. Odhaduji, že z nich asi půlka přežije. Poté, co se rod Makao vzdal, jsem podle rozhodnutí soudců popravil dalších pět konkrétně vybraných důstojníků za podněcování ke vzpouře, stejně jako jejich manželky a prvorozené syny."

„To je strašlivé břímě."

„Byl to prostě další den."

Společně nějaký čas mlčky sledovali velkou hranici.

„Co tě trápí, Ashoku?"

„Vůbec nic," odvětil popravdě.

Starý mistr to dobře zvážil, než znovu promluvil. Už nepoužíval hlas instruktora, zněl jako každý jiný unavený stařec. „Odpo-

vědi akolytů byly přijatelné, ale mylné. Víme, že po životě nic není. Oheň nezmizí někam jinam, když svíčka zhasne. Jsme kus masa s jiskrou života uvnitř, nic víc. Přesto nás něco nutí nakládat s mrtvolami s úctou, kterou vyhrazujeme skutečným lidem. Mýlí se, protože Zákon nám nepřikazuje mrtvé ctít, *dovoluje* nám ale dělat něco, k čemu bychom se cítili povinováni tak jako tak, něco, co v sobě máme od pradávných dob. Ctíme mrtvé proto, aby si přeživší pamatovali, že mají žít."

Ashoka Mindarinovy filozofické úvahy nikdy nezajímaly. „Když to říkáte."

„Vložili jsme na tebe velké břímě, Ashoku, neměl bys ale zapomínat žít. Občas se obávám, že toho naši lidé už tak zapomněli až moc." Mistrova slova hraničila s podvratností, naštěstí však tu myšlenku dál nerozváděl. „Odpusť starci jeho bláboly."

Ashok kývl za mladými ochránci. Cestou zpátky do tábora spustili jeden z Ratulových pochodových popěvků. „Byl jsem někdy tak idealistický?"

„Byl?" Mindarin mu položil ruku na rameno. „Chlapče, ty pořád jsi."

Kapitola 4

„Víš, Ashoku, za ta léta jsem tě viděl naplnit spoustu hrobů, myslím ale, že tohle je poprvé, co tě vidím nějaký kopat."

Ashok vzhlédl a spatřil známou zjizvenou tvář. Příliš se soustředil na těžkou dřinu, než aby si všiml druhého ochránce, který se usadil na skále nad ním. Jeho starý přítel uměl být tichý jako démon, když chtěl.

„Vítej, Devedasi." Ashok právě nahrnul do díry v zemi poslední zbytek hlíny a udupával ji. Říkalo se, že mrchožrouti ve zdejší džungli umí být dost neodbytní, proto kopal hluboko. „Co tě přivádí do tohohle dusného pekla?"

„Hledám *tebe*, mimo jiné. Kdo je v té díře?"

„Někdo, kdo si nezasloužil, aby ho sežrali krabi."

„Tam, odkud pocházím, hroby nekopeme. Půda je tam pořád zmrzlá. Proč jsi ji vlastně kopal sám? To tu nemají žádné otroky?"

„Měl jsem chuť kopat. Není to nezákonné. Jak dlouho už tam sedíš?"

„Dost dlouho na to, abych byl rád, že jsem se nenarodil v dělnické kastě. Umíš si představit dřinu pod tímhle hnusným sluncem každý den?"

Ashok zarazil lopatu do hlíny tak, aby zůstala rovně trčet. „Myslíš si, že neustále kopat díry je o tolik horší než neustále bojovat?"

„Mluvíš jako muž, který už skoro splnil závazek svého rodu. Dvacet let služby řádu by dokázalo vyždímat každého." Posmíval se mu. Devedas sloužil o něco déle než on. „Nedivím se, že jsi zvědavý, jak žijí ostatní kasty."

„Byli tu dva démoni." Ashok ukázal směrem, kde o kus dál na pláži porcovali alchymisté a kouzelníci démonské zdechliny. „A velcí. Jestli to začínají táhnout ve dvojicích, pak se těším na odpočinek."

„Dva?" Devedas se snažil nedat najevo obavy, ale nepodařilo se mu to. „Netvrdil jsem, že kopat díry by bylo horší než to, co děláme my, bylo by to ale strašně nudné." Devedas sklouzl ze skály, po-

sledních šest stop seskočil a lehce přistál vedle něj. „Rád tě vidím, bratře."

Muži zavázaní řádu byli synové velkých rodů a přinášeli s sebou své tradice. Byl to jeden z malých, povolených způsobů, jak si každý ochránce mohl ponechat část své historie. Devedas pocházel z jihu, proto dával při pozdravu přednost potřesení rukou před úklonou. Bylo tomu tak asi proto, že ve studených zemích nosili lidé kvůli přežití tolik vrstev kožešin, že by úklonu nikdo nepoznal. Devedas zase rád žertoval, že jižané nesklápí zrak proto, aby je nesežral medvěd.

Devedasův stisk byl stejně pevný jako ten Ashokův.

„Kdybych věděl, že jsi v Gujaře, poslal bych pro tebe. Včera v noci by se mi pomoc hodila. Nejsem natolik pyšný, abych nepřiznal, jaké jsem měl štěstí, že jsem přežil."

„No to bych řekl. Dva? Doufám, že to neznamená, že oceán zase vyvádí." Devedas přejel pohledem příboj, vody však měly normální, nečistou modrou barvu, ne rozrušenou rudou, která často věstila větší nájezd.

Od chvíle, kdy je povinnosti naposledy přivedly ve stejnou chvíli do stejné provincie, uběhla už celá dvě roční období, oba ovšem vyrostli v brutální uzavřenosti řádového programu. Přežili spolu nejkrutější výcvik na světě a bojovali bok po boku tolikrát, že to vypadalo, jako by žádný čas neuběhl. Vůbec se jeden druhému nepodobali, Ashok byl vyšší a temnější, a to jak povahou, tak rysy; ale často si je pletli se skutečnými bratry z jednoho rodu. Možná neměli stejného otce, měli však stejného mistra a pro ochránce to znamenalo prakticky totéž.

„Dva jsou anomálie, ale ne neslýchaná."

„Jak tak koukám na tvůj obličej, ti démoni tě museli zmydlit jako cvičného panáka." Podobně neomalené konstatování mohlo přijít pouze od někoho ve stejném postavení. Podřízený by nebyl tak upřímný a pána by to patrně nezajímalo. „Vypadáš hrozně."

A to mu po většinu dopoledne pomáhalo Srdce zotavit se. Vyhloubit díru mu trvalo dost dlouho, když měl jednu paži tak zhmožděnou, že se odmítala ohnout v lokti. „Byl to dobrý boj."

„Obyčejně nestavíš pohodlí nad dojem. Gujarani si budou myslet,

že disciplína řádu upadá. Proč na sobě nemáš uniformu?“ Všichni byli houževnatí, jenže Devedas byl jižan, a přesto do téhle příšerně parné, protivné džungle dorazil v uniformě i zbroji řádu. „Kde je tvoje zbroj?“

Ashok ukázal na hromadu oceli a kůže ve stínu. Čepel předků ležela v pochvě na poškozené zbroji. Devedas hleděl na mocný meč až moc dlouho.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi ten meč položil jen tak na zem,“ řekl Devedas nevěřícně.

„Někdy musíš. Nemám ho přivařený k ruce.“

„Ale i tak… Co kdyby se ti ho někdo pokusil vzít?“

„Hned by toho litoval. Angruvadal se snadno rozzlobí.“

„Kdybych já vlastnil takovou věc, nikdy bych ji neodkládal. Připadá mi to neuctivé.“

„Ale praktické. Jestli ho urazím, opustí mě, padnu v bitvě a on si najde nového nositele. Já si Angruvadala nevybral. On si vybral mě,“ vysvětlil Ashok už po tisící. Devedas možná žárlil na moc meče, Ashok ale jako jediný chápal, jaké břemeno se s nošením čepele předků pojí. „Je mocný, pořád je to ale jenom meč, Devedasi. Náboženství je falešné a nelegální, tak ho nezačni zbožňovat.“

„Toužit po posvátné relikvii je vážný přečin…“ Devedas si odfrkl. „Musel bych zatknout sám sebe… Promiň.“

Ashok přesně věděl, na co Devedas myslí, a zkušenost ho naučila, že bude lepší přejít na lehčí téma, než bratr upadne do jedné ze svých temných nálad. „Nechápu, jak na tomhle místě můžou žít skuteční lidé. Já ve své zbroji umíral. Vzpomínáš si na Pratoshe z programu?“

„Toho šilhavého kluka?“

„Řádu ho zavázal rod Gujara. Vyrostl přímo v téhle džungli. Vzpomínám si, jak tvrdil, že si na to horko zvykneš. Teď už chápu, proč se vždycky oblékal míň, než měl.“

„A taky proč si neustále stěžoval na to, že je na ubytovně zima.“ Devedas se zasmál. Ne že by ubytovna akolytů nebyla příšerně studená, jeho stížnosti však vedly jen k tomu, že se k němu ostatní akolyté chovali podleji. „Co se s ním vlastně stalo?“

„Zemřel.“ Ashok se zarazil, protože o tom musel chvíli přemýšlet. Ochránci umírali často, obvykle sami a v nejzapadlejších kou-

tech světa, takže bylo občas těžké zjistit pravdu. „Po osmi letech se konečně stal starším. Mířil do Zargeru potlačit povstání a cestou mu pouštní nájezdníci podřízli krk.“

„No, aspoň umřel v teple… Ale jako Pratosh si určitě posledním dechem postěžoval, že to horko je moc suché.“

„Byl to dobrý muž.“

„Což o většině z nás říct nemůžu. Zadrž.“ Devedas se rozhlédl. „Od svítání běžím. Nikdo si mě nevšiml, takže mě náležitě neohlásili. Co člověk musí udělat, aby v tomhle chlévě dostal něco k jídlu?“

„Odpusť jim tu nedbalost. Na jejich obranu musím říct, že půlka tohohle místa včera v noci vyhořela.“

„To neomlouvá nezdvořilost.“ Devedas zahlédl dělníka, který nesl balík s kusy démonského těla k nedalekému vozu, a křikl na něj. „Hej, ty tam! Jsem Devedas, ochránce Zákona, starší dvaceti *dvou* roků.“ Poslední část dodal kvůli Ashokovi, neboť nikoho mimo řád nezajímala ani jejich relativní zkušenost, ani fakt, že Devedas mu byl technicky vzato nadřazený. V tomhle zapadákově měli oba mnohem vyšší postavení než prakticky každý, na koho mohli narazit. „Sežeň nám víno a něco k snědku. A víno ať je radši dobré. Žádná zředěná břečka.“

Dělník hodil těžké břemeno na vůz a rozběhl se pryč, jako by se démoni vrátili. Devedase neznal. Démon byl méně nebezpečný. „Neměl ses ohlašovat. Místní válečníci se teď na tebe s velkou pompou vrhnou a začnou ti lézt do zadku.“

Devedas se usadil na trávě ve stínu rozložitého stromu. „Lezení do zadku je mi ukradené, ale masáží nohou bych nepohrdl. Z rodového sídla je to sem pěkná dálka. Jak vypadají gujarské kurtizány?“

„Netuším. Posledních několik týdnů jsem měl plné ruce práce se sledováním démonského nájezdníka nahoru a dolů po pobřeží, takže jsem si žádnou nevyžádal.“ Ashok si sedl vedle Devedase. Bolest ve ztuhlých svalech ho varovala, že jestli se přestane hýbat na příliš dlouhou dobu, jen těžko bude zase vstávat, bylo to ale lepší než být mrtvý. „Tak proč jsi mě hledal?“

„Poslali mě sem, protože inkvizice si vyžádala ochránce v Gurjatu. Je to smradlavá díra několik dnů cesty odsud. Pašeráci objevili v džungli nějaký starý chrám Zapomenutého, začali vyhrabá-

vat artefakty a prodávat je kouzelníkům bez papírů. Mám je všechny popravit."

„Potřebuješ pomoc?"

Devedas zakroutil hlavou. „Má jich být jenom dvacet, dělnická kasta, takže nebudou umět bojovat, a nemají mít ani žádnou užitečnou magii. O ochránce požádali jenom kvůli politice. Prvorozený tamního thakoora bere úplatky a nebylo by dobré nechat místní, aby plivali jeden na druhého – mohlo by to skončit krevní mstou, proto je pohodlnější přivést někoho zvenčí. Když ho připraví o hlavu jeden z nás, nikdo ani necekne. Jsme nestranní. Kdyby ses nehonil za démony, asi by mě sem vůbec neposlali. Každopádně jsem cestou do Gurjatu narazil na kurýra. Viděl moji uniformu a myslel si, že jsem ty. Ten chlap musel být napůl slepý, když si spletl Devedase Úžasného s nějakým rádoby slavným pasákem krav ze severu s magickým mečem."

„Ty prostě nebudeš šťastný, dokud nepřistoupím na další souboj, že ne?"

„Jednou se mi dostane odvety," prohlásil Devedas a přejel si palcem po bílé jizvě, která se mu táhla od pravého oka na bradu. Dokonce ani ochránce si nedokázal zcela vyhojit ránu způsobenou černou ocelí čepele předků.

„Té jizvy je mi pořád líto."

„Ne, není. A i s ní jsem pořád větší fešák než ty. To je jedno. Slíbil jsem mu, že ti osobně předám jeho dopis." Devedas otevřel váček u opasku a vytáhl z něj složený kus papíru. „Poskytl mi výmluvu navštívit tě."

Opravdu na něm stálo Ashokovo jméno, přestože inkoust se ve vlhku trochu rozpil. Dopis nesl pečeť řádu a přišel až z Kapitolu, Ashok však vosk nerozlomil.

„Na co čekáš?"

V dopise byl patrně uvedený jeho další úkol. „Za chvíli."

„Ach, velký Ashok a jeho slavná oddanost závazkům. Ještě si ho nechceš přečíst, protože jakmile to uděláš, budeš se cítit povinován vyskočit na nohy a rozběhnout se tam, kde si tě řád žádá nyní. Nejdivočejší bestie, nejdrsnější úkoly, nejhorší porušitelé, ti všichni padají

před neústupným úsudkem Ashoka Černé srdce. My ostatní ve srovnání s tebou vypadáme jako lenoši.“

„Na to mě nepotřebujete.“

Devedas se zasmál. „Znám tě líp než kdokoli jiný. Odsloužil sis dvacet let. Kdykoli můžeš opustit řád a s poctami se vrátit ke svému rodu. Vadalské ženy jsou nádherné a oni ti nepochybně dají za manželku tu nejkrásnější. Odejdi na odpočinek, ať ti žena může začít rodit syny. No tak, chlape! Právě jsi oddělal dva démony najednou. To je jako z legendy! Kdy se to někomu podařilo naposledy?“

„Kantelinu Vokkanovi, mistrovi dvaceti osmi roků, v roce 540,“ odvětil Ashok mimoděk.

„No ovšem, že si pamatuješ lekce z dějin… Víš, jak vzácně se stává, aby ochránce odešel na odpočinek? Tvůj rod z tebe určitě udělá thakoora. Pravděpodobně ti už postavili hrad. Okolní rody se budou chvět při zmínce tvého jména.“

Ashok zakroutil hlavou. „Ty sis svůj závazek taky odsloužil, a přesto jsi pořád tady.“

„To proto, že jsem ve výkonu spravedlnosti mnohem lepší než ty. Budu v tom pokračovat, dokud nezemřu.“ Devedas se zazubil. „Navíc, copak se mám kam vrátit?“

Ashok věřil, že skutečným důvodem je to, že se Devedas chce stát příštím mistrem, jenže naznačit něco takového by bylo nezdvořilé. Podle Zákona nesměli mít ochránci žádné osobní ambice. Ctižádost totiž stála v cestě plnění rozkazů. Ashok se pokusil změnit téma. „Tak máš nějaké zprávy z civilizovaného světa?“

„Civilizací myslíš svůj rod?“

Ashoka zavázali jako malé dítě a ochránci nikdy nebyli vysíláni vypořádat se s porušiteli Zákona ve vlastním rodě, aby se zabránilo zaujatosti, proto zemi svých předků už hodně dlouho nenavštívil. „Skoro vůbec si na něj nevzpomínám. Meč si z Vadalu pravděpodobně pamatuje víc než já.“

„Ach, mocný Vadal, klenot mezi rody. Byl jsem tam minulou sezónu, když rod Vokkan zpyšněl a narušil vaše západní hranice. O moc jsi nepřišel. Vyhráli jsme na celé čáře. U moci je pořád tvoje teta Bidaya. O tvém bratranci Hartovi se říká, že je nejlepším řečníkem v Kapitolu a soudci tančí, jak on píská. Ženy jsou tam krásné,

slunce svítí každý den, úroda se sklízí po celý rok a všichni jsou tlustí a šťastní a čekají na návrat svého slavného syna, aby přinesl zpátky rodinný meč. Co chceš ještě vědět? Otevři ten zatracený dopis."

„A co tvůj rod?"

„Devakula je plná sněhu, sopek a mrožů." Devedas se zasmušil. „Vážně, Ashoku, otevři ten dopis, jinak to udělám za tebe. Mistr Mindarin je nemocný."

„*Nemocný?*" Ochránci nebývali nemocní, tedy pokud… „Proč jsi mi o tom neřekl?" vyštěkl Ashok a rozlomil pečeť.

„Taky jsem se to právě dozvěděl od kurýra."

Ashok si dopis mlčky přečetl. V útrobách se mu usadil chlad.

„No?"

„Mám se okamžitě vrátit do Kapitolu a předstoupit před mistra." Ashok ignoroval protesty bolavých svalů, vstal a šel si pro věci.

„Stojí tam proč?" zeptal se Devedas podezřívavě.

„Ne." Ashok si zapnul opasek s mečem a pevně ho utáhl. V takovém žáru se mu bude cestovat líp, když padesátilibrovou zbroj ponese v batohu, ne na těle. Poběží se mu rychleji. Ven z džungle a do nejbližšího skutečného gujarského města to bylo sto mil. Pokud využije moc Srdce hory a poběží až do vyčerpání, mohl by se tam v tomhle terénu dostat zítra odpoledne. Pokud mu tam nedají pár rychlých koní, prostě nějaké zkonfiskuje. A pokud je bude štvát až na pokraj sil a v každé osadě je cestou vymění, pak se v tuto roční dobu dostane po suchých cestách do Kapitolu za méně než tři týdny.

„Ten výraz znám. Jak se říká – když povinnost volá, Ashok nezaváhá." Nezdálo se, že by se Devedas chystal vstát z trávy nebo opustit stín. „Mindarin umírá, že?"

„Ten dopis napsali před měsícem. Možná už zemřel." Ashok viděl, že se dělník, na kterého Devedas předtím zakřičel, vrací s vínem a košíkem jídla. Sebral zrudlému, udýchanému muži měch a zhluboka se napil. Víno chutnalo skoro stejně hnusně jako místní voda. Pak hodil měch Devedasovi.

Ten ho chytil, napil se a s úšklebkem víno vyplivl. „Tohle je jejich dobré víno?"

Ashok vytáhl z košíku několik rýžových kuliček, pak na dělníka vyštěkl: „Potřebuji cestovní výbavu, zásoby na několik dní a jeden

z těch hedvábných závěsů, které ve spánku chrání před hmyzem a hady. Na co čekáš? Hni sebou!“ Ashok muže nakopl, aby svá slova zdůraznil. Dělník ihned pustil košík a rozběhl se jako o život. Zdejší podřazení byli divní, bezkastí se chápali oštěpů, válečníci odmítali bojovat s démony a dělníci byli napjatí jako struna. Ashok ho ani tak moc nenakopl.

„Jestli je Mindarin na smrtelné posteli a poslal pro tebe…“ Devedas nechal myšlenku viset ve vzduchu.

„Určitě kvůli něčemu jinému.“

„Existuje jenom jeden důvod, proč by tě teď povolali zpátky do Kapitolu.“

Ashok si strčil do úst rýžovou kuličku, začal žvýkat a sbíral své věci. Když bude mít plnou pusu, nebude muset odpovědět. Věděl, že Devedas sní o tom, že řád povede. Ashok chtěl jednoduše splnit svoji povinnost vůči Zákonu. Nic víc.

„Mě zpátky nezavolali. Dají jeho úřad tobě, ne mně.“ Devedas dlouho mlčel, pak se hořce zasmál. „No ovšem, syn nejlepšího z velkých rodů, který má domov, kam se může vrátit, a meč, který ho předurčuje k vládnutí. Proč mu neudělit další poctu? Copak někomu takovému záleží na povýšení? Ale pro muže, který obětoval službě Zákonu stejně tolik, který nemá žádný rod, kam by se mohl vrátit, a žádnou budoucnost kromě služby, který by mohl titul využít k obnově rodového jména… Muži, kterému by taková čest byla vším, tomu dopřána není.“

Ashok se zalkl příliš suchou rýží a litoval, že si neponechal vinný měch. „Není to soutěž.“

„Ovšemže není, s Ashokem Neohroženým nikdo soupeřit nemůže,“ zvolal Devedas. „Protože když bojuješ s Ashokem, všichni jeho předci bojují spolu s ním. Udělal jsem toho pro řád tolik co ty, jenže já to zvládl vlastní silou, ne s pomocí padesáti pokolení, které tu byly přede mnou.“

Nelíbilo se mu, když Devedas upadal do jedné ze svých nálad. „Všichni máme dané místo v Zákoně. Akceptuj to své, Devedasi. Je v tom útěcha.“

„Tobě se to snadno říká.“

„Nevím, proč mě povolali zpátky, ale jestli proto, abych se ujal

Mindarinova úřadu, udělám to. Nechci jeho autoritu. Víš, že jsem ji nikdy nechtěl. Prostě splním rozkaz a nebudu chtít nic výměnou.“

„Tvoje protivná neschopnost lhát mě neuvěřitelně rozčiluje.“ Devedas si povzdychl a vstal. „Taky mi ale znemožňuje nenávidět tě.“

Jejich směrem pospíchalo několik válečníků a jeden nesl velkou cestovní brašnu. Pořád byla ztmavlá potem vojáka, kterému ji zabavili. „Musím jít.“ Pohlédl na bratra, a jak bylo zvykem v zemích Vadalu, hluboce, uctivě se mu uklonil. Devedas mu gesto oplatil.

Když Ashok zvedl hlavu, řekl: „Věř mi, Devedasi, kdybych mohl volit, bylo by mi mnohem milejší, kdyby si vybrali tebe.“

„Já vím. Kdo leží v tom hrobě, Ashoku?“

„Pohřbil jsem bezkastého.“

„Zabil jsi ho?“

„Zabila ho vlastní neposlušnost.“

„Na jak zvláštní věc jsi promrhal čas.“ Devedas nakopl čerstvě obrácenou hlínu. „Proč jsi to udělal?“

Na to Ashok skutečně neměl odpověď. „Měj se, Devedasi.“

„Na shledanou, bratře.“

Kapitola 5

Před osmnácti lety

„Neměl bys tady být."

„Je to moje místo." Mladý Ashok dřepěl u malinkého ohýnku a snažil se z něj načerpat dost tepla na to, aby se mu vrátil cit do rukou. Tři dny mrazivého chladu a strašlivého terénu si na něm vybraly daň.

Devedas držel hlídku v ústí jeskyně. Varovali je, že tu žijí obrovští vlci, dost velcí na to, aby chytili spícího muže za kotník a vyvlekli ho ven do noci dřív, než stačí zakřičet na své společníky, aby ho zachránili. Ostatní akolyty šplhání tak vyčerpalo, že ihned usnuli. Devedas se nabídl, že si vezme první hlídku. Kývl na chrápající těla, stulená kvůli teplu k sobě pod jedinou přikrývkou. „Vždycky jsi tak sebejistý. Oni trénují už pět let. Já čtyři. Ty jsi tu sotva dva roky. Zapůsobilo na mě, že ses dostal až sem, ještě ale nejsi připravený."

„Nezklamu tě," ujistil Ashok staršího akolytu. Rozevřel dlaně, opět je zaťal v pěst a potěšilo ho, když zjistil, že si o skálu rozedřel jen několik mozolů a nemá žádné známky omrzlin. Tahle výprava patřila k těm nejobtížnějším věcem, jaké kdy vykonal. „Mindarin mi to dovolil. Kdyby si myslel, že vás zpomalím, zakázal by mi jít."

Devedas si odfrkl. „Myslím, že ho úplně zaskočilo, když před něj předstoupil ten nejmenší špunt v programu s tím, že se postaví Srdci. Nikdy jsem neviděl, že by někdo tak ukecaný přišel o řeč. Mohli bychom tady nahoře zemřít. Copak nemáš strach?"

„Asi ano." Ashok se zamyslel. Bylo těžké to vysvětlit. Zvážil nebezpečí a pravděpodobnost stejně dobře jako ostatní, možná i líp, neboť celá věc v něm nevyvolávala žádné emoce, mohl proto říct, že *dokáže* jistým způsobem cítit strach. Prostě na něj *nepůsobil* jako na ostatní. Vnímal ho někde v pozadí jako varování a nic víc. „Ano?"

„Kolik ti vlastně je, Ashoku?"

„Dvanáct…“ Ashok o tom musel chvíli přemýšlet. V Devakule byla po celý rok zima a sníh. Navíc nesměli mít kalendář.

Výcvik ochránce byl únavný a tvrdý a spát mohli jen v neobvyklých, nepravidelných intervalech, dny tak jednoduše splývaly. Nebyl si jistý, jaké je vlastně roční období. „Na podzim mi bude dvanáct.“

„Pak jsi ten nejmladší, kdo kdy zkoušku podstoupil. A *je* podzim.“

„Jak to poznáš?“

„Kdyby byla zima, měli bychom sněhu až nad hlavu, a ne jenom po pás.“

„Ach… tak to je mi asi dvanáct.“

„Vše nejlepší k narozeninám.“

„Děkuji.“ V jeskyni nebylo moc místa, Ashokovi se přesto podařilo vytáhnout meč. Nebyl nijak kvalitní, vykovaný z nudné oceli a bez Angruvadalovy krásy a moci, jelikož mu ho ale vydali, musel se o něj dobře starat. Čepel byla čistá, Ashok se však chtěl ujistit, že se do pochvy během lezení nedostala vlhkost, což by mohlo způsobit rezavění. Pot byl slaný, stejně nečistý jako oceán, a on se během celodenní cesty nahoru do hor hodně potil. Z brašny vytáhl kus látky a lahvičku s olejem a začal meč pečlivě čistit. Ashok nebyl nikdy upovídaný, nyní mu ale připadalo správné promluvit. „Kolik je tobě?“

„Šestnáct. Narodil jsem se v zimě.“ Devedas se znovu zadíval do tmy. „Ráno by ses měl vrátit zpátky. Nedostat se k Srdci, hlavně napoprvé, není hanbou pro nikoho a už vůbec ne pro tebe. Nepřekvapilo by mě, kdyby to vzdali i jiní. Viděl jsem jim to na očích, když jsme zastavili na noc. Když uvažuješ o porážce, už jsi prohrál. Takže nepůjdeš dolů sám. Vrať se zpátky, Ashoku. Naše zásoby už jsou z poloviny pryč. Bude čím dál chladněji a vzduch bude řídnout. Navíc, slyšel jsi ty řeči. Senioři o tom odmítají mluvit, tam nahoře je ale něco mnohem nebezpečnějšího než vlci. Jakmile překročíme ledovec, buďto se dostaneme k Srdci, nebo si nás vezme hora.“

„Jsi nejlepší akolyta v programu,“ řekl Ashok. Devedas byl silnější, rychlejší, houževnatější a vždy sebejistý, byl mezi nimi s přehledem ten nejlepší. Právě k němu vzhlížel Ashok nejvíc. „Pokud to někdo zvládne, budeš to ty.“

„Nebojím se o sebe, pitomče. Jenom nechci mít na svědomí, že se propadneš do trhliny a zemřeš.“

„Podle Mindarina žije zlo ve vodě. Sníh možná není tak nečistý jako slaná voda, pořád se nás ale snaží dostat. Proto je tak kluzký. Žádný strach, Devedasi. Nebudu ti na obtíž, pokud tě ale začnu zpomalovat, klidně mě můžeš přenechat vlkům. Slibuji, že ti to nebudu mít za zlé."

Zasmál se. „Zvláštní je, že ti to věřím."

Dlouho mlčeli. Jedinými zvuky v jeskyni bylo praskání hořících větviček a chrápání vyčerpaných chlapců. Když se Ashok ujistil, že jeho meč je čistý, ostrý a připravený, vrátil ho zpátky do pochvy.

„Chybí ti, že?" zeptal se Devedas. „Čepel předků."

„Ano." Bylo těžké vysvětlit, jaké to je vzdálit se od něčeho, co absorbovalo část vaší životní jiskry. Hlodalo to v Ashokovi hůř než hlad, zima nebo bolest, byl to neutuchající pocit ztráty a slabosti. „Víc než cokoli jiného."

„Proto to děláš, že? Myslíš si, že když se dostaneš k Srdci, něco tím dokážeš. Nemůžeš bez toho meče žít… už dřív jsem viděl, co se stane s nositelem, který přijde o pouto s mečem. Radši tady na hoře zahyneš, než abys strávil další noc bez toho meče po svém boku."

Starší akolyta měl pravdu. Většina lidí nedokázala pochopit, jaké to je ztratit část sebe, až se ale ukáže být hoden, získá meč zpátky. „Víš, jaké to je, protože tvůj otec byl nositelem jako já."

„Byl to velký muž a hrdina. Náš rod respektovali, dokonce se ho báli. A pak se náš meč jednoho dne zlomil, roztříštil se na stovku kusů… Nikdo neví, čím ho otec tak urazil."

U čepelí předků taková možnost vždy existovala. Žádný smrtelník nedokázal úplně pochopit jejich zvláštní smysl pro čest, takže když se některý rozhodl zničit sám sebe… stalo se. Ashok Devedase nikdy dřív neslyšel hovořit o téhle věci tak otevřeně, proto pozorně poslouchal.

„Najednou bylo po všem. Spojenci nás opustili, přátelé zradili a během několika sezón byl náš rod poražen a pohlcen jiným. Kapitol neposlal ani káravý dopis na protest. Zbyla z nás jenom chudá provincie jiné rodiny. Neměl jsem co zdědit, a tak mě zavázali řádu, protože kdo by chtěl mít neustále u sebe připomínku rodinné hanby?"

„Každý člověk má své místo."

„Žvásty…" Devedas se odvrátil a zadíval se do tmy. „Býval by můj. Vím, že by si ten meč jako dalšího vybral mě."

„To nemůžeš vědět. Nikdo nepozná vůli čepele, dokud ji nevezme do ruky."

„Zvolil si mého otce a mého děda před ním. A dědův otec porazil jeho nositele v souboji a ukázal se být hoden. Oni vybudovali náš rod silou vůle." Devedas se hořce zasmál. „Moje rodové právo. Můj osud. Moje místo… vzali mi je."

„Je mi opravdu líto tvojí ztráty," řekl Ashok a doufal, že v jeho slovech zní upřímnost.

Devedas na něj chvíli nečitelně hleděl. „Teď už na tom nezáleží." Vrátil se k pozorování. „Mám hlídku. Běž spát. Zítra musíme vylézt na vrchol světa."

Dva akolyté se ukázali být příliš slabí, než aby pokračovali, a u ledovce se obrátili zpátky, ve zkoušce tak pokračovali jen tři. Vzdát to v tu chvíli nebyla žádná hanba. Být ochráncem znamenalo rozpoznat své fyzické a mentální hranice. Měli pomáhat chránit Zákon, ne zahynout v prázdném gestu. Ti, kdo se vrátí zpátky, získají další šanci na získání hodnosti staršího v budoucnu; ti tři, kteří zůstali, se nyní ocitli za bodem návratu. Buďto se dostanou k Srdci, nebo zahynou. Další lekcí řádu bylo, že jakmile se k něčemu zavážete, musíte ze sebe vydat všechno.

Vzduch byl tak řídký, že jim sice plnil plíce, ale zároveň jim nedodával žádnou sílu. Po dalších dvou dnech pochodu, šplhání, klopýtání a klouzání po mrazivě bílém povrchu byli úplně bez sebe vyčerpáním. V jednu chvíli se pod Ashokem prolomil led a on spadl do díry. Byl uvězněn, mrznul a dobře si uvědomoval, že Devedas má veškeré právo ho tu nechat, starší student však celé hodiny hrabal, aby ho dostal ven.

Během noci už nevedli žádné rozhovory, neboť mluvení je stálo příliš mnoho energie. Vlekli se dál horami a řídili se body v krajině, o kterých mluvili mistři. Někdy používali sněžnice, jindy cepíny a lana, postup byl ale vždy pomalý a obtížný. Bez ohledu na to, jak byl Ashok unavený nebo jak těžké pro něj bylo udržet oči otevřené, když zastavili, vždy se ujistil, že má dobře ošetřený meč. Mindarin je učil, že když se budou o své zbraně dobře starat, ony se postarají o ně.

Bouře donutila akolyty schovat se na celý den v mělké jeskyni, bylo jim mizerně a třásli se. Ráno snědli poslední zbytky sušeného

masa a spláchli je rozpuštěným sněhem. Buďto získají čerstvé zásoby u Srdce, nebo umřou hlady. Akolyté často nejedli celé dny, s prázdným žaludkem ovšem bylo v takovém terénu obtížné zůstat v pohybu a v teple. Hlad je skvěle motivoval k pohybu vpřed. Poledne posledního dne bylo jasné a bez mráčku, vlastně tak jasné, že všichni museli mít na očích koženou pásku s malými výřezy pro oči. Ostré slunce jim je totiž mohlo spálit a zanechat je slepé a bezmocné. Navzdory slunečnímu svitu Ashokovi ještě nikdy nebyla taková zima. Blížili se k vrcholu nejvyšší hory kontinentu. Nikdy ani netušil, že by mohla být taková zima, stálo to ale za to, poněvadž měl pocit, jako by odsud viděl celý svět.

Ashok přirozeně věděl, že nejde o celý svět, a dokonce ani o malou část kontinentu Lok, přesto to byl neuvěřitelný výhled.

„Nádhera." Devedas si stoupl vedle něj a přejel očima obzor. „Skoro tě to nutí chápat, proč pověrčiví pořád věří v bohy."

Ashok chtěl něco říct, v ústech však měl takové sucho, že se musel napít z čutory, aby vůbec mohl promluvit. Voda nezmrzla jen proto, že ji nesl blízko u těla. Ukázal na sever. „Tam, kde pláně hnědnou, začíná velká poušť rodu Zarger. Vsadil bych se, že je odsud vidět skoro až ke Kapitolu."

Potom ukázal na severovýchod, kde bylo za pláněmi vidět jiné, menší pohoří. „Thao. A za ním země Vadalu, mého rodu." Pomalu se otáčel v kruhu jako ručička hodin, ukazoval a jmenoval teritoria velkých rodů. „Sarnobat, Kharsawan, Akershan." Otočil se na jih, kde se hory svažovaly ke vzdálenému moři. „Devakula."

„Domov," souhlasil Devedas.

Ashok se dál otáčel. Skutečně vzdálené země neviděl, rád si ale představoval, že ano. „Makao." Pak na západ. „Uttara, Harban." Kruh uzavřel zpátky na severu. „Gujara, Vokkan."

„Takže jsi v Mindarinových hodinách zeměpisu dával pozor. Dal bych ti odměnu, zapomněl jsem si ji ale přibalit."

„Copak nechápeš, Devedasi? Všechny ty velké rody? Jsme to my, kdo mezi nimi bude udržovat mír." Ashok ukázal na rozlehlou krajinu kolem. Možná se mu z velké výšky točila hlava, bylo to však působivé. „Za tohle všechno neseme odpovědnost. Bez Zákona by nebyla jednota a bez nás by nebyl Zákon."

„Jsi divný pavouk, Ashoku," zkonstatoval Devedas a vykročil dál k vrcholu.

Ashok se naposledy rozhlédl a zase se vydal na cestu. Poprvé za dlouhé dny se opět cítil silný.

Ze zbývající trojice byl Yugantar, akolyta pátého roku, nejstarší a nejzkušenější. Hrdý syn vrchního soudce v Kapitolu pocházel z dlouhé a slavné linie, proto od něj bylo dost hanebné, že se dal na útěk a nechal Ashoka a Devedase na pospas netvorům na vrcholu.

„Vrať se zpátky!" zařval Devedas, jenže Yugantar už byl padesát yardů daleko, nešikovně klouzal po kamení, panikařil a prchal. „Zbabělče!"

Když se ze sněhu okolo nich zvedly postavy, Ashok si myslel, že jde jen o muže oděné do kožešin nějakých chlupatých bílých zvířat. Teprve když se přiblížily, si uvědomil, že jejich kůže má barvu modré říční ledové břečky. Jeho unavená mysl si napřed vyvodila, že jsou prostě pomalovaní jako dívky na festivalech, pak si ale uvědomil, že nemají tváře. Jejich obličeje pod kápěmi tvořila pouze tenká modrá membrána napnutá na lebce.

„Oceány!" zaklel Devedas.

Yugantar šel v čele a spatřil je jako první. Nebylo divu, že se dal na útěk o život.

Tvorové nevydali jediný zvuk, jen okolo dvou akolytů vytvořili kruh. Tlamy měli zavřené, přes napnutou kůži však byly vidět jejich zuby. Žerou něco? Nebo je naživu *drží* čáry?

Byli vyzbrojení krátkými oštěpy a hrubými sekyrkami. Ashok jich napočítal celkem šest. Měli nepřirozený vzhled. Byli vyzáblí jako nedotknutelní, neměli žádné maso, ovšem nepohybovali se jako podvyživení. Neměli žádné oči, jenom kulaté prohlubně v chorobném povrchu obličejů, ale zjevně bez problémů viděli.

Zvláštní bylo, že se Ashok pořád nebál, i když asi měl. Vyprávěním o podobných tvorech se děsily děti – tak to aspoň Ashok slyšel, jelikož on si své dětství doopravdy nepamatoval. Zvýšil hlas a zakřičel: „Jsme z řádu ochránců a plníme tu oficiální úkol. Zastoupit nám cestu znamená porušit Zákon. Uhněte."

Tvorové neodpověděli a dál se vlekli sněhem směrem k nim.

„Jsou to zrůdy," zasyčel Devedas. „Nemyslím si, že by se řídily Zákonem."

„Každý se jím musí řídit, nebo nést následky. Co jsou zač?"

„Netuším. Čáry! To ty nikdy nezapomeneš nic, co slyšíš v hodinách."

Devedas tasil meč. Jeho čepel byla jižanská, těžká a klenutá, určená k utínání končetin. Naposledy se ohlédl po prchajícím společníkovi, patrně zvažoval, že by ho následoval, pak se ale obrátil zpátky k boji. „Yugu, ty zatracený idiote. Tam dole nečeká nic než smrt hlady. Buďto se dostaneme k Srdci, nebo zemřeme. Připrav se."

Ashok rovněž tasil. V tlusté kožešinové rukavici působil meč nešikovně, bál se ji však sundat, kůže by mu totiž nepochybně přimrzla k jílci, což by pravděpodobně bylo ještě horší.

Ocitli se na padesát stop široké skalní římse pod stěnou z tmavého kamene. Vyjící vichr kolem rozfoukával spadaný sníh. Jak je netvoři s modrou kůží obkličovali, Ashok si uvědomil, že kvůli kožené pásce, která mu chránila oči před ostrým sluncem, přišel o periferní vidění. Nacházeli se ve stínu skály, proto si ji strhl. *Mnohem lepší.*

Tvorové se v podřepu blížili a v dlouhých modrých prstech svírali zbraně. I navzdory větru tu bylo sněhu až po kolena, pohybovali se tudíž nemotorně, při chůzi totiž museli zvedat nohy hodně vysoko, jen aby při opětovném došlápnutí s křupnutím prolomili ztvrdlý sníh. Čekalo je obtížné manévrování. Jestli on nebo Devedas v boji s takovou přesilou upadnou, bude téměř jistě po nich.

Devedas si uvědomil to samé. „Zády k sobě."

Ashok ho obešel a snažil se co nejvíc udupat sníh, aby se mu lépe stálo.

„Zkus vypadat děsivě."

Netušil jak. Ashok byl na svůj věk vysoký, tváří v tvář magickým zrůdám a přesile tři na jednoho si ovšem nijak zvlášť děsivě nepřipadal. Za zády cítil, jak se Devedas třese nervozitou a očekáváním. Sám pořád nepociťoval strach. Přál si jen, aby u sebe měl svůj meč, a ne tuhle ubohost. Angruvadal by ty zrůdy snadno srazil dolů z hory.

Netvoři zůstali stát. Akolyté se ocitli uprostřed kruhu o průměru dvaceti stop, ve kterém je modré stvůry s hrubými železnými zbraněmi uvěznily. Ashoka překvapilo, jaké ticho zavládlo.

Pak stvůry zaútočily.

Nekomunikovaly spolu žádným rozpoznatelným způsobem, pohybovaly se však jako jedna. Prostě se šinuly vpřed. Vlastně se to ani nedalo nazvat útokem, byl to spíše metodický postup hlubokým sněhem. Ashok doufal, že se srazí, že se budou plést jedna druhé pod nohy jako obyčejní lidé v davu, ale pohybovaly se koordinovaně; několik jich přešlo do útoku, zatímco ostatní se držely zpátky a čekaly na šanci udeřit.

Bodl po něm oštěp. Ashok ho odklonil plochou stranou čepele, pak přešel do protiútoku. Tvor byl větší a měl mnohem delší dosah, takže mu do trupu pronikl jen hrot Ashokova meče, přesto se bez jediného zvuku stáhl. Další netvor zaútočil Ashokovi na hlavu sekyrou. Ten opět útok odklonil a přejel mečem po topůrku, až z něj odřízl oblak třísek a do sněhu spadl jeden z netvorových prstů. I tahle zrůda se stáhla.

Zbytek se ovšem dál blížil.

Jeden tvor skoro líně udeřil sekyrou přes hlavu. Ashok provedl výpad a vrazil netvorovi čepel do břicha. Jeho meč byl rovný, určený k bodání. Přesný zásah dva palce širokou čepelí by každého člověka zbavil chuti bojovat, jenže sekyra začala opět stoupat. Ashok tvrdě zakroutil mečem, trhl s ním do strany a v poslední chvíli uhnul před sekyrou, která projela sněhem a odrazila se od skály pod ním.

Mezi naostřenými hranami létal sníh. Od velké skalní stěny se odrážel zvuk oceli třískající o železo. Devedas zachroptěl, když ho sekli, Ashok se však obrátil, a než mohl netvor zasadit druhou ránu, vrazil mu meč do žeber. Netvor položil Ashokovi ruku na rameno a odstrčil ho. Meč vyjel z rány úplně čistý, nezůstala na něm ani kapka krve.

Akolyté se otáčeli a blokovali jeden útok za druhým. Devedas přidřepl, otočil se a sekl do nohy monstrum, které se přiblížilo k Ashokovi, zatímco Ashok zaútočil přes Devedasovo rameno a bodl jinou stvůru do krku.

Útok ustal. V uších mu bušil tep. Dech opouštěl jeho ústa v gejzírech horké páry. Nedostávalo se mu vzduchu. Ashok se rozhlédl a uvědomil si, že všichni tvorové se o několik kroků stáhli, jako by se snažili vzchopit. Ani se nezachvěli a on nedokázal říct, jestli vů-

bec dýchají. Přestože utržili několik smrtících ran, všech šest se nadále drželo na nohou.

„Neumírají," povšiml si Ashok.

„To vidím," vyštěkl Devedas.

Devedasovi se podařilo jedné zrůdě useknout ruku. Uťatá končetina ležela v udupaném sněhu u jejich nohou a cukala modrými prsty, dokud ji znechuceně neodkopl. Netvor, který o ruku přišel, k ní přistoupil, zvedl ji a nedbale si ji schoval do kožešin. Možná si ji později nějak nasadí zpátky. Ashok toho o magických nestvůrách moc nevěděl.

„Běž k Srdci. Já je zadržím," poručil Devedas.

Ashok se neobtěžoval odpovědět. Možná byl mladý, celý život ovšem nedělal nic jiného, než trénoval. Patřil do nejvyšší kasty a ať se propadne, jestli uteče před čáry. Všechno má nějakou slabinu. Jenom ji museli najít.

Netvoři opět zaútočili.

Jeho směrem vylétl oštěp. Zareagoval a srazil ho ze vzduchu. O chvíli později další oštěp málem trefil Devedase do zad, Ashokovi se ovšem podařilo srazit stranou i ten. Potom začaly dopadat sekyry a zdálo se, že tentokrát přichází útoky rychleji. Uhýbal, bodal a sekal. Když se náhodou ocitl pod úderem, sekl netvora do břicha takovou silou, že by obyčejného muže přeťal napůl.

Netvor ovšem klidně ustoupil a nahradil ho jiný.

Ashok sekl po lebce bez tváře. Jeho útok byl mlčky zablokován zvednutou sekyrou. Přesto vykročil vpřed a vrazil hrot meče do míst, kde by měl člověk ústa. Tlačil na čepel, dokud hrotem neprorazil netvorovi temeno a neshodil mu z hlavy kápi. Tlačil na ni, dokud záštita nenarazila na pružnou membránu. Netvor se mu dál snažil zasadit ránu sekyrou, on se však natáhl a chytil ji za topůrko. *Co musím udělat, abych tě zabil?*

Další netvor přikročil blíž, aby Ashoka bodl. Devedas ho zastavil máchnutím tak tvrdým, že roztříštilo netvorův oštěp. Následně Devedas nabral netvora ramenem a povalil ho do sněhu.

Všechno má nějakou slabinu… Gravitace byla jednou z nich. *Pro ptáky to neplatí*, naštěstí ale nebojovali s ptáky.

„Ruším formaci!" zakřičel Ashok. Oni dva sotva tvořili formaci,

tak je to ale učili říct během výcviku. Jeho protivník byl vyšší a těžší než on, Ashok mu ale vrazil meč do obličeje, což mu poskytlo značnou výhodu. Zkroutil meč a tím pádem i netvorovu hlavu do strany, pak zatlačil. Společně prolétli davem a sjížděli po sněhu k okraji útesu. V poslední chvíli Ashok strhl meč zpátky. Netvor uklouzl na ledu a klesl na kolena, přes okraj však nespadl. A tak ho Ashok nakopl do hrudníku a z útesu ho shodil. Netvor zmizel v oblaku ledových krystalků. Zpátky se Ashok obrátil právě včas, aby zachytil hrot oštěpu, který mu propíchl tlustý kabát. Ucítil prudký žár, jak mu ostří rozřízlo kůži. Stočil se a sekl netvora do krku. Měkké maso povolilo, ale netvor stále odmítal oštěp pustit. Ashokovy boty začaly klouzat po ztvrdlém sněhu, jak ho netvor strkal směrem k okraji útesu.

Ashok zavrčel a znovu a znovu sekal stvůru do krku. Gumová substance pod dobře naostřenou čepelí povolovala, až hlava odpadla od krku a zůstala viset jen na pruhu kůže.

A monstrum stále nezemřelo.

„Uhni doprava!“ zakřičel Devedas.

Ashok nezaváhal. Vrhl se stranou i s oštěpem stále zabodnutým v oděvu, načež Devedas nabral netvora do zad a srazil ho z římsy do volného prostoru. Oštěp vylétl Ashokovi z šatů a způsobil další řeznou ránu, těsně nad tou první.

Zbývající netvoři se opět stáhli a pozorovali je.

Ashok cítil, jak mu po břiše stéká krev. Devedas se šklebil a krvácel z rány na hlavě. Oba lapali po dechu. Byli vděční za šanci nadechnout se, třebaže vzduchu tady bylo poskrovnu.

„Dva mrtví. Čtyři zbývají,“ řekl Ashok. „Máš nějaký nápad?“

„Rozsekáme je na kusy a ty shodíme dolů z útesu.“

Doufal v něco lepšího. „Dobrý plán.“

Netvoři potřetí přešli do útoku. Buďto se Ashok unavoval dříve, než očekával, nebo se oni stávali rychlejšími. Zdáli se mnohem sebevědomější, a i zbraněmi se oháněli mnohem líp. Teď už na nich nebylo nic nemotorného. Minuta zuřivého boje se protáhla na celou věčnost. Obě strany bojovaly s brutalitou hodnou starších ochránců. Ashokovi se podařilo zasadit pouze jedinou přesnou ránu, kterou jednomu z netvorů rozsekl několik žeber, než se nepřátelé opět stáhli.

Ten, kterého zasáhl, tam stál a tiše se mu vysmíval. Stvůry očividně neměly ani plíce.

Devedas si vedl lépe než Ashok a jednomu protivníkovi uřízl velký kus nohy. Netvor se opíral o oštěp a zlomená noha mu ochable visela, zdál se však stejně klidný jako Ashok. Potom se Ashok ohlédl přes rameno a uvědomil si, že byli zatlačeni k okraji římsy.

„Pohrávají si s námi," zasípal Devedas.

A opravdu, čtvrtý útok byl rychlý jako blesk. Síla netvorů byla neuvěřitelná. *Rychlost příliš vysoká.* Roztočená násada oštěpu podrazila Devedasovi nohy. Netvor se hladce narovnal, zvedl oštěp a hodil ho po Ashokovi. Devedas máchl čepelí ze země a vražednou ránu vykryl, čímž mu opět zachránil život.

Ashok po netvorovi bodl. Paží mu prolétla ostrá bolest, když jeho meč brutálně srazil stranou jiný. Ashok využil v boji všechny dovednosti a veškerou divokost, které byl schopen, pak ale utržil zásah plochou stranou sekyry do žeber, což mu vyrazilo z plic řídký vzduch. Něco dalšího ho trefilo do boku. Praskla mu kost a byl sražen k zemi. Ohnal se netvorovi po nohách, ten ale rychlý úder mečem přeskočil. *Nic není tak rychlé.* Ashok utržil zásah do hlavy, a když se mu konečně přestalo blýskat před očima, stvůra, která ho napadla, mu přišlápla meč k ledu.

Bylo to zvláštní. Vždycky si myslel, že v okamžiku smrti konečně ucítí strach jako všichni ostatní, necítil však vůbec *nic*.

Ashok se pokusil tasit nůž. Vzápětí jeho kápí pronikl hrot oštěpu a zatlačil mu krk. *Divné.* Vždycky si myslel, že až bude dohnán tak daleko, ucítí aspoň *něco*.

„*Dost!*"

Chladné železo zmizelo, připravilo ho však o kus kůže. Netvoři se stáhli přes udusaný sníh malého bojiště a nechali akolyty ležet na místě a bojovat o každý nádech. Devedas se zvedl na nohy jako první. Popadl Ashoka za rameno a hrubě ho postavil. Jedna jeho noha nereagovala, cítil v ní jen mravenčení a bolest. V očích se mu maně sbíraly a mrzly slzy. Musel se opřít o Devedase, jinak by upadl. Ani jeden z nich nedokázal sám stát, přesto oba zvedli meče.

Čtyři zbývající netvoři se tiše rozestoupili a udělali místo další postavě. I ta byla oděná do tlustých kožešin a Ashoka napadlo, že dora-

zil náčelník, aby je zabil. Když si nově příchozí shodil kápi z hlavy, odhalil tmavou lidskou kůži, a ne napnutou modrou lebku. „Pohov, akolyté. Na vyzyvatele posíláme vždycky napřed ty krotké. Je působivé, že jste to dotáhli až ke čtvrté inkarnaci, nevěřím ale, že proti páté byste vydrželi déle než několik vteřin."

Ashok mluvčího poznal. Byl vysoký, hubený a šlachovitý, měl šedivějící vlasy a větrem ošlehanou tvář. Ashok zamrkal a potřásl hlavou, muž tu však pořád byl. Šálí mě snad zrak? Nemyslel si, že dostal ránu do hlavy, možná ale byl na vině nedostatek vzduchu, neboť Ratul, lord ochránce řádu, tu prostě nemohl být. Rozloučil se s nimi dole v podhůří.

„Mistře? Proč… Jak?" vykoktal Devedas. „Jak jste…"

„Ticho." Jejich šermířský mistr proslul jako Ratul Nemilosrdný a byl děsivější než jakákoli magií oživená stvůra. „Nechali jste mě čekat déle, než jsem si myslel, musím ale uznat, že jste předvedli přijatelný výkon. Nestydím se za to, že jsem vás učil."

Od Ratula to byla neuvěřitelná poklona a Ashok ji s potěšením přijal.

Reakce jeho společníka byla emotivnější. „To všechno byla součást zkoušky? Skoro jsme zemřeli! Který pomatený požírač ryb přišel s něčím takovým?" zařval Devedas, když si utíral krev z tváře. Potom si uvědomil, jak nepřijatelný jeho emocionální výbuch byl, a sklopil hlavu. „Odpusťte mi, lorde ochránce."

Pohled, jaký uměl Ratul upřít svýma úzkýma očima s těžkými víčky, dokázal zasít strach do všech akolytů, kteří byli podobných pocitů schopni. „Máš štěstí, Devedasi. Kdysi dávno jsem svého instruktora přesně ze stejného důvodu na tomto místě taky proklel. Myslel jsi to jako urážku, já to tak ale nevzal. Čelili jste strážcům Srdce. S těmi dvěma, které jste shodili dolů, si nelamte hlavu. Brzy zase vylezou nahoru. Kdyby to byli lidé, možná byste zvítězili. Prozatím dost otázek." Znovu si nasadil kápi a vykročil pryč. „Pojďte se mnou. Uspěli jste."

„Co Yugantar?" Devedas se zadíval směrem, kterým akolyta uprchl.

„On neuspěl. Může si ho vzít hora."